

เจ้าชาย มหาสมุทร สุดรัก Ocean Eyes

นักรบอย่างเขาจะทำทุกทาง
เพื่อได้ครอบครอง
ดวงตาที่งดงามราวมหาสมุทรคู่นั้น

มาดามหลังเที่ยงคืน เขียน • Shimotsuki04 วาด

เจ้าชายมหาสมุทรสุดรัก Ocean Eyes

มาดามหลั่งเทียงคืน
เขียน

ก ำ ร ่อ ำ น คี อ ร ำ ก ฐ ำ น ที ส ำ ค ัญ

เจ้าชายมหาสมุทรสุดรัก Ocean Eyes

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   amarinbooks PEONY Publishing

สงวนลิขสิทธิ์หนึ่งชื่อเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดนตรีวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์
ภาคกลางหลังเที่ยงคืน (นามปากกา)

เจ้าชายมหาสมุทรสุดรัก / มาตามหลังเที่ยงคืน: เวียน - กรุงเทพฯ: พิโธนี อมรินทร์พริ้นติ้ง
แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.
(6), 202 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

hov ๘6๗7

ISBN 978-616-18-4344-1

DDC 823.913

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีจีน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • ผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ในเครือ ทศพร สนิธวรรณะ
บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม • บรรณาธิการบริหาร ธนะโรจน์ สิทธิชัยวัฒน์ • บรรณาธิการ วริศรา บุณณะ
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมาลักษณ์ โหมเดตาด • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภวาททรัพย์ • พิสูจน์อักษร ปิยพร นาคสวาทดี
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระออด

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

คำนำสำนักพิมพ์

คุณคิดว่าความปรารถนาอันแรงกล้าจะเอาชนะหัวใจของใครสักคนได้ไหม
นักรบผู้แกร่งกล้าและรัชทายาทผู้ไม่เคยยอมตกอยู่ใต้อาณัติผู้ใดอย่าง
โคลด์ กลับพ่ายแพ้ยอมมอบหัวใจให้แก่แอเรส รัชทายาทแห่งเมืองเหนือผู้มี
ดวงตาสีน้ำเงินงดงามราวมหาสมุทรต้องแสงแดด เพียงแค่ได้พบเจอกันครั้งแรก
หัวใจของเขาก็ถูกช่วงชิงไปเสียแล้ว

ทว่าการเอาชนะใจของแอเรสนั้นไม่ง่ายดายเหมือนการทำศึกสงคราม แม้
โคลด์จะใช้กลเกมทางการเมืองที่แสนแยบยลบังคับให้แอเรสยอมเป็นของเขา
และกำจัดคนรักของแอเรสออกไปให้พ้นทาง ระยะทางระหว่างหัวใจทั้งสองดวง
กลับไม่ได้ลดลง แต่ยิ่งเพิ่มความเกลียดชังเจ็บแค้นมากขึ้นทวีคูณ

เรื่องราวความล้มพันธ์ที่เริ่มต้นจากความปรารถนา ความแค้น และความ
รักในครั้งนี้จะจบลงอย่างไร ขอเชิญทุกท่านติดตามกันได้เลยล่ะ

คำนำผู้เขียน

มาตามหลังเที่ยงคืนขอออกตัวว่าเป็นสาววายชชานแท้และดั้งเดิม อ่านและเขียนนิยายวายมาตั้งแต่สมัยต้องขอซีร็อกซ์ฉบับลายมือแล้วแลกกันอ่าน ปัจจุบันมาตามที่อยู่อาศัยอยู่ในประเทศหนึ่งแถบสแกนดิเนเวีย ด้วยความที่เวลาแตกต่างกัน 6 โทม์โซน (ฤดูหนาว) เวลาเขียนนิยายของมาตามคือเลยเที่ยงคืนหรือไม่ก็เลยเที่ยงคืนที่ไทย ไม่ตีกส่งตเขียนงานไม่ออกคะ

นิยายเรื่อง *เจ้าชายมหาสมุทรสุดรัก Ocean Eyes* ถือกำเนิดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน เดือนที่มีมิติหนาวเหน็บที่สุดในประเทศที่นักเขียนอาศัยอยู่

เนื้อเรื่องเกิดจากประโยคหนึ่งที่อยู่ดี ๆ ก็ผุดขึ้นในหัวว่า “เราจะรักตัวเองมากกว่ารักประเทศชาติได้อย่างไร”

นำคิด...

ใครเป็นคนพูดประโยคนี้ ทำให้ถึงพูดอย่างนั้น เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เขาพูดกับใครอยู่ เหตุการณ์ในเรื่อง ฉากต่างๆ ตัวละคร และส่วนประกอบมากมายปรากฏขึ้นในหัว เหมือนแสงแวบวาบตรงนั้นตรงนี้ จนสุดท้ายนักเขียนก็ตัดสินใจถ่ายทอดสิ่งที่หมุนวนเหมือนไม่มีที่สิ้นสุดออกมาเป็นนิยายเล่มที่นักอ่านถืออยู่

การเขียนนิยายเป็นความฝันตั้งแต่สมัยวัยรุ่น แต่ด้วยการเรียน หน้าที่ และอื่นๆ อีกมากมาย ทำให้ฝันนั้นวนอยู่แต่ในหัวสมองและหัวใจ

ยากเหลือเกินที่จะหาคำอธิบายได้ว่านักเขียนมือใหม่คนนี้ดีใจแค่ไหนที่สุดในที่สุดความฝันก็เป็นจริงเสียที สิ่งที่เกิดจากอากาศติดลบ 20 องศา นั้นเติบโต และทำให้หัวใจอบอุ่นเหลือเกิน

ขอฝากเนื้อฝากตัว และขอบคุณแรงสนับสนุนจากทุกคนมากเลยคะ

มาตามหลังเที่ยงคืน

แอสเรกับวิคเตอร์จะนับบัลลังก์ เคียงกันในกายหน้า

“ทุกอย่างจะเหมือนเดิม” แอสเรกระซิบ “แค่ช่วงสั้นๆ เท่านั้นที่เราต้องอดทน จากนั้นทุกอย่างจะกลับมาเป็นแบบนี้ เรากับพี่...เราสองคน”

วิคเตอร์กอดร่างน้อยแน่นเข้า ไม่มีวันที่เขาจะปล่อย
ให้ใครอื่นมาแตะต้องดวงใจดวงนี้

ทวีปอารอสประกอบด้วยเมืองใหญ่สี่เมือง คือ
เรย์อารอส, แวสอารอส, ซิดอารอส และอีสอารอส
เมืองเหนือ แวสอารอส ปกครองตัวเองอย่างอิสระมานาน
เกือบห้าสิบปี หากบัดนี้เมืองที่แทบปิดประเทศกลับตกอยู่
ในสถานะผู้ร่วมกบฏ คិតกระด้างกระเดื่องกับเมืองหลวง
อย่างเรย์อารอส

โคลด์ รัชทายาทแห่งเรย์อารอสอันเกรียงไกรได้รับ
หน้าที่แม่ทัพใหญ่ จัดทัพไปปราบปรามการศึกที่เหมือน
ยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว ได้แสดงอำนาจของกำลัง
ทหารของเรย์อารอสให้ทั่วทั้งทวีปประจักษ์ นอกจากนี้
ใครบ้างไม่อยากจะเมืองเหนือที่มีทั้งเหมืองเหล็ก เหมือง
ทอง เหมืองอัญมณีมีค่ามหาศาล รวมทั้งผืนป่าอันอุดม
ด้วยไม้หอม

หากแต่วันที่โคลด์เดินทางออกจากเมืองเหนือ เขา
กลับได้สิ่งมีค่าเหนืออื่นใด

เขาได้ครอบครองแอสเรแห่งแวสอารอส

บทที่

1

โคลด์เพื่อนลมหายใจ รู้สึกอึดอัดกับบทรักที่เพิ่งจบลง เขาขยับถอนตัวเองออกจากร่างเล็ก ของเหลวอุ่นๆ ไหลจากช่องทางรักลงประอระขาขาว แอเรสสะดุ้งนิดๆ พลังกัตรีมีผีปากกัันเสียงอุทานจากความวาบวามยามท่อนลำใหญ่โตถอนออกไป

เด็กหนุ่มนอนทอดร่าง หอบหายใจจนอกสะท้าน ทำไมไม่สลบไปอย่างครั้งก่อนๆ การมีสติรับรู้และต้องนอนข้างคนที่เพิ่งร่วมรักกับเขาไม่ใช่สิ่งน่าอภิรมย์สักนิด ใบหน้างามแดงกำ ไรมมเปียกชื้นจากเหงื่อ ผิวกายจากท่อนแวลงไปสัันนิดๆ จากแรงอารมณ์ที่ค่อยสงบลง

“มานี่มา” ปกติแล้วโคลด์ไม่เคยสนใจบรรยากาศหลังการร่วมรัก แต่ครั้งนี้เขาอยากกอด อยากแบ่งปันความรู้สึกที่ยังอ้อยอิ่งอยู่ในอากาศ แต่ตอนนี้เขาอยากให้อาเรสรู้สึกร่วมไปกับเขา ร่างกำยำจับตึงจัดศีรษะของอีกฝ่ายให้นอนซบอกของตนก่อนดึงผ้าห่มขึ้นคลุมร่างเปล่าเปลือย แขนแกร่งกอดร่างอุ่นแนบตัว ผิวเนื้อนุ่มนิ่มที่ร้อนชื้นช่างให้สัมผัสที่ดีเหลือเกิน แต่หยดน้ำตาร้อนๆ ที่ตกต้องอกเขานี้สิ มันเจ็บเหมือนคนเอามีดที่มลงที่หัวใจเขา

“เจ็บมากเลยรี” โคลด์ถาม ร่างบางไม่ได้ฉีกขาด เขามั่นใจว่าอาเรสลุซสมไปหลายครั้ง ไม่ได้รู้สึกแค่เจ็บปวดแน่นอน

ความรู้สึกนั้น มันควรจะหายไปตั้งแต่คืนแรกที่เด็กหนุ่มตกเป็นของเขา ทว่า แอเรสกลับพุดออกมาอย่างชัดเจนว่าหัวใจดวงนี้ไม่มีวันเป็นของเขา

ไม่มีทางที่จะเปลี่ยนใจ...จริงหรือ

กายหนากระแทกกระทั้นกายเร็วขึ้นเรื่อยๆ เมื่อช่องทางเริ่มขมิบรัด เขาเป็นจิ้งหะ นี่ไงละ ร่างกายลือสารได้ชัดเจนกว่า ร่างกายเชื่อมติดกัน แอเรสเป็นของเขา ตอบสนองเขา ตอบรับเขาด้วยร่างกาย ร่างสูงเสี้ย ริมฝีปาก จอมทัพอย่างเขายึดบ้านยึดเมืองยังได้ กระชับหัวใจดวงเดียวจะ ยึดไม่ได้ มือกร้านคว้าแก่นกายขนาดเหมาะสมมือ จับรูตเป็นจิ้งหะเดียวกับ แรงเบื้องหลัง ช่วยให้แอเรสปลดปล่อยอีกครั้ง ตัวเขาเองก็ถึงฝั่งตามมาติดๆ เขาคัดเน้นสองสามครั้ง รีดทุกหยาดหยดปล่อยลงในรางเหล็ก

“อีก...” แอเรสสะอึก ริมฝีปากอ้อมมีรอยกัดจนห้อเลือด

ไคลด์กอดจูบ ไล่เลียบังคับปากอ้อมให้อ้าออก ลิ่นร้อนไล่เลียริมฝีปาก อย่างปลอบประโลม

“พอแล้ว...ข้าขอร้องละ” แอเรสตัวลั่น สะอื้นไห้ในลำคอ แก่นกาย ในตัวเขาคัดแซ่ไม่ยอมถอนออก

เป็นอย่างนั้นมาที่วันก็คืนแล้ว ไคลด์เคียวกรำร่างกายเขาไม่หยุดหย่อน กักเขาไว้ในห้องนอน ตัวเองหายออกไปทำราชกิจทั้งหลาย มีเพียงเอียร์ค ที่เข้ามาดูแล ส่งอาหาร จากนั้นไคลด์ก็กลับเข้ามาเสพสมร่างกายเขา ตีenna อีกฝ่ายก็หายไป วนเวียนเหมือนไม่รู้จบ

แอเรสผลักรอกกว้าง พลิกตัวนอนคว่ำ ส่งผลให้ท่อนเนื้อหลุดออกจากตัว ไคลด์กระตุกอ้อม ริมฝีปากอ้อมตามคลอเคลียแผ่นหลังขาว จูบ กัด เമ്മ้ จากลาดไหล่ไล่ลงตามแนวสันหลัง มือกร้านลูบไล่ผิวเนื้อนุ่มทั่วตัว

“ได้โปรดเถอะ ข้าไม่ไหวแล้วจริงๆ” แอเรสทอดกายนิ่ง ไร้ริ้วแรง ต่อต้าน

แต่มีหรือที่ไคลด์จะฟัง ร่างกำยำยับขึ้นทาบทับอีกครั้ง ไม่พอ เท่าไหร่ก็ไม่พอ เขาต้องได้มากกว่านี้ หัวใจก็จะเอามาให้ได้ ไม่ว่าต้องแลก ด้วยอะไร

บทที่

กษัตริย์แฮโรลด์แห่งแอสอารอส ถีบคอบเพลิงไปเมือง
เรย์อารอส อันเป็นเมืองหลวงกลางเมื่อครั้งสถาปนาขึ้นดำรงตำแหน่ง
กษัตริย์

เมืองต่างๆ อยู่กันอย่างสงบสุข จนเมื่อไม่นานมานี้ เมืองตะวันออก
อย่างอีสอารอสกระด้างกระเดื่องไม่ยอมส่งส่วยตามกำหนด แถมร่วมมือ
กับกองโจรและชนเผ่าเล็กๆ ที่ไม่ขึ้นกับเมืองหลวง ปล้นสะดมขบวนเสเปียง
และสินค้าจากภาคเหนือและภาคตะวันตกที่จะส่งไปเมืองหลวง การกระทำ
อุกอาจส่งผลต่อการค้าขายระหว่างเมืองต่างๆ เป็นจุดเริ่มต้นเพื่อตัดกำลัง
เมืองหลวงก่อนแผนใหญ่คือการบุกเข้าตี

เมืองเหนือได้ซื้อวาร์วอยมหาศาล แต่มีแค่ได้ใช้เงินทองลงทุนใน
กองทัพ เนื่องจากกษัตริย์แฮโรลด์เป็นผู้รักสงบ และเชื่อว่าภูมิประเทศทาง
เหนือเป็นด่านปราการธรรมชาติที่ปกป้องเมืองแอสอารอสจากศัตรูได้ ทว่า
เมืองเหนือกลับถูกเมืองตะวันออกบีบให้ส่งธาตุเหล็กอันเป็นแร่ธาตุสำคัญให้
โดยอีสอารอสปิดทางการค้าหลักในช่วงหน้าหนาว ทำให้เมืองเหนือเสี่ยงต่อ
ภาวะขาดแคลนอาหารและเครื่องใช้จากเมืองอื่นๆ

กษัตริย์แฮโรลด์ประกาศวางตัวเป็นกลาง ไม่เข้าร่วมฝ่ายใด แต่กลับ

ส่งธาตุเหล็กให้เมืองตะวันตกออกอย่างลับๆ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้อาวูตและอุปการณโถการบของฝั่งกบฏเพิ่มทั้งปริมาณและประสิทธิภาพ

รัชทายาทโกลด์ บุตรแห่งอาร์กอน กษัตริย์เมืองเรย์อาร์อสอันเกรียงไกร ได้รับหน้าที่แม่ทัพใหญ่จัดทัพไปปราบปราม สงครามระหว่างเมืองหลวงและเมืองตะวันตกจบลงอย่างรวดเร็ว ด้วยเมืองเรย์อาร์อสเหนือกว่าทั้งจำนวนทหารและความสามารถในการทำศึก กองทัพของเมืองหลวงไม่แล่นใจยกกำลังขึ้นสู่เมืองเหนือ แวสอาร์อสตกอยู่ในสถานะผู้สมรู้ร่วมคิด สนับสนุนการกบฏ

เมืองตะวันตก ซิดอาร์อส ที่มีชายแดนติดกับทางเหนือ สวามีภักดีให้ที่พักกับเหล่าทหารและร่วมเข้ารบอย่างเต็มที่ ใครบ้างไม่ยอมได้เมืองเหนือที่มีทั้งเหมืองเหล็ก เหมืองทอง และอัญมณีมีค่ามหาศาล

ร่างสูงตั้งผ้าขึ้นคลุมศีรษะให้มืดซิด เลื้อยตัวยาวถึงเข่าสีน้ำตาลทำจากผ้าขนสัตว์เนื้อหนา บนเอวคาดเข็มขัดหนึ่งชั้นกว้าง ห้อยดาบเล่มใหญ่ กางเกงสีเข้มที่ทำจากผ้าชนิดเดียวกันถูกยัดชายลงในบูตขี่ม้า การแต่งกายเป็นรูปแบบปกติของเมืองเหนือ แม้จะเข้าสู่ปลายฤดูหนาว อากาศก็ยังไม่เย็นไม่น้อย ในยามสายเช่นนี้ ใบหน้าของผู้ยืนอยู่ถูกปกปิดด้วยผ้า เห็นเพียงดวงตาสีเทาที่กวาดมองรอบๆ ข้างกายมีชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่อีกคนยืนเคียง การแต่งกายคล้ายคลึงกันมาก เพียงแต่อีกคนมีผมสีแดง หนวดเคราครีมนยาวลงมาเกือบถึงอก บนหัวสวมไหมพรมถักขนาดใหญ่ปิดหูปิดหน้าไปเกือบครึ่ง พวกเขาอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ ห่างจากเมืองแอสอาร์อสพอสมควร หมู่บ้านนี้ไม่มีเหมืองแร่ หากเป็นเมืองการเกษตร คนส่วนใหญ่เป็นชาวไร่ชาวนา

“เราไปหาอาหารเข้านอกก่อนเถอะ ข้าหิวแล้ว” คนผมแดงบอกเสียงเกียจคร้าน พวกเขาขี่ม้ามาจากเมืองตะวันตกเมื่อสามวันก่อน พักค้างแรมในป่าสองคืน และรีบขี่ม้าต่อขณะฟ้าไม่ทันสาง เพื่อเร่งรีบให้ถึงหมู่บ้านนี้ ในยามสาย ม้าสองตัวถูกนำไปผูกไว้ข้างร้านขายอาหารเล็กๆ

ผู้ถูกเรียกพยักหน้าบ่อยๆ เข้าไปนั่งกินอาหาร ดูสถานการณ์เสียหน่อย ก็ดี

“ใช่ เบคอน ขนมปัง และชาสองชด” คนผมแดงสั่งอาหารทันทีที่ได้ที่นั่ง

“ดูๆ แล้วมันอิมครีมยังงไม่รู้จัก” คนเดิมพูดเสียงเบาพอได้ยินกันสองคน สายตากวาดมอง จั๊บบ้าภาพความเป็นไปเงียบๆ ไม่นานอาหารก็ถูกยกมาวางตรงหน้า เด็กสาวที่ทำหน้าที่ยกอาหารมองนักเดินทางสองคนอย่างอยากรู้

“พวกท่านกำลังเดินทางไปไหนหรือคะ”

“พวกเราแค่ผ่านทางมา กำลังจะขึ้นไปติดต่อบริษัทไม้หอมกับทางเหนือ” ริมฝีปากที่คลุมไว้ด้วยหนวดครีมคลี่ยิ้ม ส่งตาวานให้เด็กสาว พร้อมยกขาขึ้นจับ จนอีกฝ่ายเฉลยยิ้มตอบ

“ทำไมคนที่นี่ทำหน้าที่เครียดกันนัก ข้าได้ข่าวว่าชาวเหนือเย็นชา แต่นี่ออกจะเกินจากที่คิดไว้” ส่งยิ้มกว้างไปอีกหนึ่งที

“พวกเราล้วนกังวลเรื่องกองทัพจากเมืองหลวงที่ปักหลักอยู่ในเมืองตะวันตก” เด็กสาวตอบ ไบหน้าหม่นลง

“ใครจะรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น”

เมื่อได้ยินเสียงเรียกจากข้างใน เด็กสาวขอตัวไปในครัว

ดวงตาสีเทาตัวขึ้นสลับกับคนที่นั่งตรงข้าม กระแสความกังวลและความหวาดกลัวลอยอยู่ในอากาศเย็นๆ ของแวลอาร์อส ประชาชนตาตาๆ คือคนกลุ่มแรกที่จะได้รับผลกระทบจากสงคราม

ชายสองคนกินอาหารเซ้าเซ้าๆ โสตประสาทจับบทสนทนารอบตัว

“คนเลี้ยงแกะจากหมู่บ้านข้างๆ เล่าว่าเห็นท่านแอรสกับท่านวิกเตอร์เมื่อวันก่อน” เสียงหนึ่งเล่าให้เพื่อนร่วมโต๊ะฟัง

ดวงตาสีเทากระหวัดไปทางนั้นทันทีที่ได้ยินสรรพนามนำหน้าชื่อนั้น...

ท่าน

“ท่านคงเป็นห่วงพวกเรา ถึงเดินทางมาตรวจ ข้าอยากเห็นท่านอีก

จริง ๆ เป็นบุญตกแท้ ๆ” อีกเสียงตอบ เปิดเผยความชื่นชมเด่นชัด

“พวกหมู่บ้านเกษตรอย่างเรา ท่านก็ยังอุตสาหั้วะเวียนมาดูเรื่อย ๆ”
อีกเสียงยินยอม

คนแปลกหน้าทั้งคู่สบตากัน การลอบเข้ามาครั้งนี้อาจจะได้ข้อมูลมากกว่าที่คิดไว้ ไม่นานที่ทั้งสองจะกินมื้อเช้าเสร็จ ทั้งคู่ก็เห็นผู้คนข้างนอกเริ่มส่งเสียงพูดคุย และชี้ชวนกันมองไปทางถนนหลักของหมู่บ้าน

“ท่านแอเรส ท่านแอเรส” เสียงของชาวบ้านขานนาม ตะโกนปากต่อปาก ไม่นานคนทั้งหมู่บ้านก็เหมือนจะออกไปยืนออกกันริมถนน

คนผมแดงลุกออกไปเกือบจะพร้อมชาวบ้าน มือใหญ่ขยับหมวกไปหมพรปิดหน้ารถกุม ไม่นานอีกคนก็ยกขาขึ้นตี๋มจนหมดแก้ว แล้วตามออกไปข้างนอก

และนั่นเป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นแอเรส

บทที่

3

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาล้มหายใจ

โคลด์ รัชทายาทแห่งเรย์อาร์อสอันยิ่งใหญ่...ล้มหายใจ หัวใจเขาเต้นแรงเหมือนจะกระโดดออกมาจอกอก ดวงตาสีเทาไม่อาจละจากร่างบางตรงหน้า

คนตรงหน้าสูงโปร่ง ถ้ายืนเคียงกันคงสูงเลยไหล่เขามานิดเดียว ชุดขี่ม้าที่ตัดจากผ้าขนสัตว์สีน้ำเงินเข้มขลิบทอง บักเป็นลวดลายเล็กละเอียด ผิวของคนตรงหน้าขาวอมชมพูเหมือนกลีบกุหลาบอบอบบาง เส้นผมยาวหยิกเป็นลอนเหมือนลอนคลื่นสีน้ำตาลทองยาวไปเกือบถึงกลางหลัง ริมฝีปากอูมกำลังยิ้มอ่อนโยน จมูกโต่งเป็นสันเซดขึ้นนิดๆ รับกับดวงตาสีน้ำเงินเข้ม

ดวงตาคู่นั้นสะกดใจเขา แก้วสีน้ำเงินสุกใส ประดับด้วยรอยยิ้มแม้ในดวงตา สีน้ำเงินนั้นเทียบได้กับเกลียวคลื่นในทะเลที่ระยับแสงแดด เขาไม่เคยเห็นใครที่งดงามลงตัวเช่นคนตรงหน้า มีอบบางลึบเบาๆ บนผมของเด็กน้อยคนหนึ่งที่ยื่นดอกเทียนหิมะมาให้ โลกทั้งใบเหมือนจะหยุดนิ่ง มีเพียงร่างบางที่เคลื่อนไหว ชายาวเรียวสวมบูตขี่ม้าที่สูงชันมาครึ่งแข้ง ลักษณะการเดินคล่องแคล่ว ฝ่าคลุมที่ยาวเกือบถึงพื้นไม่สามารถปิดบังรูปร่างเพริ้ว ทุกอย่างที่ประกอบเป็นเด็กหนุ่มตรงหน้าดึงดูดสายตาเขาไว้

ไม่ปล่อย

“สวยฉิบ” คนผมแดงคล้ายรำพึง ปลูกให้โคลด์ออกจากภวังค์
 ร่างสูงกลืนน้ำลายลงคอ พยายามสงบใจที่เต้นผิดจังหวะ

“ท่านแอเรส ทรงพระเจริญ” เสียงประชาชนแซ่ซ้อง พร้อมทรวดตัว
 ลงนั่งเมื่อเด็กหนุ่มเดินผ่าน

“ตามสบายเถอะ เราแค่มาดูว่าพวกท่านเป็นอย่างไบบ้าง ไม่ต้องมาก
 พิธี” เสียงใส่บอกพร้อมส่งยิ้มอย่างกันเองให้ทุกคน

ชาวบ้านเองก็เหมือนจะคุ้นเคยกับเด็กหนุ่ม ไม่นานทุกคนก็เดินตาม
 โดยรักษาระยะพอสมควร เจ้าของนามแอเรสเดินจูงม้าไปเรื่อยๆ รับของ
 ที่ชาวบ้านนำมาให้บ้าง หยุดพุดคุยกับประชาชนไปตลอดทาง

เมื่อสตีเริ่มกลับมา โคลด์ถึงเห็นว่าเด็กหนุ่มไม่ได้มาเพียงลำพัง
 ผู้ติดตามเป็นชายหนุ่มร่างสูงกำยำใส่ชุดทหารแต่ไม่เต็มยศ คนตัวสูงห้อย
 ดาบยาว แต่ไม่ได้สวมเสื้อเกราะ สวมเพียงชุดขี่ม้าแบบใกล้เคียงกับร่างบาง
 หากเป็นสีน้ำตาลเกือบดำ นอกจากทหารหนุ่ม พวกเขาก็ไม่เห็นผู้ติดตามใด
 อีก เห็นได้ชัดว่าการเดินทางครั้งนี้ ทั้งคู่วางใจเรื่องความปลอดภัยอย่างยิ่ง

เขาเคยได้ยินเรื่องความซื่อสัตย์ของคนทางเหนือ รวมถึงความใกล้ชิด
 ระหว่างชนชั้นปกครองและประชาชน ซึ่งเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับแบบแผน
 ของทางใต้ อาจเป็นเพราะขนาดของประเทศที่ต่างกันเกือบสิบเท่า ทำให้
 ระยะห่างระหว่างคนเดินดินและราชวงศ์ใกล้เคียงกันบนดินแดนที่เขาปกครอง
 แวธอารอสเป็นเมืองที่ไม่มีทางออกทะเล แทบจะเป็นเมืองปิด เนื่องจาก
 ระยะทางที่ห่างไกล การค้าขายติดต่อล้วนผ่านเมืองตะวันออกและตะวันตก
 ซึ่งเต็มใจเป็นคนกลางเสียยิ่งกว่าอะไร เมืองเหนือพอใจที่จะอยู่แบบปิด
 ประเทศ รักษาสันติและวิถีชีวิตที่เรียบง่ายไว้

“ท่านโคลด์” เสียงหุ้มกระชิบและดึงแขนเขาไว้ รัชทายาทแห่ง
 แวธอารอสเพิ่งรู้ว่าเขาเดินตามร่างบางมาและอยู่ในระยะที่แทบจะใกล้เกินไป
 จนลู่วรอกแม่ทัพและทหารคนสนิทต้องดึงไว้

เจ้าทหารที่เดินตามหลังแอเรสหันมามอง น่าจะชื่อว่าวิกเตอร์ ถ้า

ไต่ยีนไม่ผิด เจ้านั้นสูงพอกๆ กับเขา ผมดำสนิทตัดสั้นด้านข้าง ปล่อยให้ยาวหน้อยตรงกลาง ผิวเป็นสีน้ำตาลจัด หากดวงตากลับเป็นสีฟ้าอ่อน ดูผิดแปลกจากชาวเหนือทั่วไปยิ่งนัก ตาเรีคู่นั้นหรือมองมาที่นักเดินทางสองคนอย่างสงสัย หากเมื่อทั้งคู่แคยีนอยู่ห่างๆ ก็เลิกสนใจ แล้วรีบเดินตามร่างเล็กไป แอเรสเองก็เหมือนจะหยุดรอจนนายทหารเดินเข้าไปใกล้ มือใหญ่โอบเอวเล็กไว้เบาๆ ก็มลงกระซิบอะไรบางอย่างข้างหูที่ทำเอาร่างเล็กยิ้มกว้าง

นี่มันอะไรกัน ใกล้ชิดกันเกินไปมิใช่หรือ คิ้วเข้มขมวดจับ รู้สึกไม่พอใจกับภาพตรงหน้า ไม่นานแอเรสก็กล่าวลาประชาชน แคมสัญญาว่าจะแวะมาอีกในวันข้างหน้า ผู้มาเยือนยืนหลบตรงต้นไม้ชายป่า ท้นเห็นแอเรสและทหารหนุ่มตัวต้วขึ้นม้าขี่ออกไปทางเมืองตะวันตก คงไม่ได้มีแค่พวกเขาที่คิดจะสอดแนมหาข้อมูลหรือ

“นั่นใครรี” อุเว่ถามชาวบ้านที่เดินสวนมา

“ท่านแอเรสอย่างไรกันแล้ว ท่านงามเหลือเกิน เมตตาชาวบ้านชาวช่องแวะเยี่ยมหมู่บ้านเกษตรแทบทุกแห่งไม่เคยขาด แคได้เห็นก็ทำให้หัวใจชุ่มชื่น มีกำลังใจปลุกข้าวสาลี ฮ่าๆ” คนตอบสบายอารมณ์ แต่ไม่ได้ให้ข้อมูลอะไรมากนัก ไคลด์ออกจะหงุดหงิดไม่น้อย เขาเดินเร็วๆ กลับไปยังทิศที่ผูกม้าไว้

“ตาม” เขาพูดห้วนๆ แต่อุเว่เลิกคิ้วถาม

“จะดีหรือ” ผู้เป็นทั้งเพื่อนและทหารคนสนิทท้วง จะทำอะไรบูมบ่ามไม่ได้ เขาชอบแฝงตัวเข้ามา จะทำพิรุณคงไม่เหมาะ คนที่นี้แม้จะดูสบายๆ แต่คนแปลกถิ่นก็ถูกจับตามองอยู่ดี

“รายงานเรื่องคนที่ชื่อแอเรสกับทหารคนนั้นมาซิ” เสียงหุ้มเอ่ยถามทันทีที่เข้าพักในโรงแรมเล็กๆ แห่งหนึ่งไม่ไกลจากเมืองหลวงมากนัก พวกเขาตัดสินใจไม่ตามแอเรสไปอย่างที่คิดตอนแรก หากแต่เดินทางต่อ โดยมุ่งเข้าใกล้แควสารอสให้มากขึ้น มีหยุดพักระหว่างทางเพื่อสังเกตการณ์และ

ดูความเป็นไปตามหมู่บ้านที่ผ่านทางข้าง สุดท้ายก็หยุดพักที่เมืองย่อยซึ่งห่างจากแวนอาร์ออสไม่มากนัก

“ข้าจะไปรู้ได้อย่างไร” อุเว่ตอบเนือยๆ

เรย์อาร์ออสไม่เคยคิดจะรบกับเมืองเหนือ ไม่เคยมีสายสืบมาประจำ การติดต่อค้าขายก็ทำผ่านเมืองตัวกลาง พอยกทัพมาประชิดก็เจอหน้าหนาวหฤโหด ไม่มีใครอยากเดินทาง ช่วงพักรออยู่ที่เมืองตะวันตกก็ไม่ได้สนใจข้อมูลเกี่ยวกับบราซวงค์ คิดแต่เรื่องภูมิประเทศ เส้นทางเคลื่อนทัพ กำลังคน เสบียง และอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการรบ กษัตริย์ที่ปกครองแวนอาร์ออสคือ ท่านแฮโรลด์ ซึ่งเคยเดินทางไปถวายจนถึงเรย์อาร์ออสเมื่อรับสถาปนา จากนั้นจะเกิดอะไรภายในก็ไม่ได้มีผู้ใดให้ความมั่นใจ

ผู้เป็นรัชทายาทแห่งเรย์อาร์ออสชำนาญการต่อสู้ทำศึก แต่เรื่องการค้าขายไม่อาจพูดได้ว่าเป็นจุดแข็ง กำลังทหารไม่เคยด้อยกว่าใคร ยิ่งฝีมือไม่ต้องเปรียบเทียบให้เสียเวลา ทำไม่ต้องเสียเวลาไปสืบข้อมูลเล็กๆ แต่เมืองเหนือเป็นข้อยกเว้น เพราะเขาแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเมืองนี้เลย การได้มาเห็นแวนอาร์ออสกับตาตนเองสักครั้งย่อมส่งผลดีต่อสงครามที่กำลังจะปะทุในไม่ช้า

มือกร้านจากการจับดาบเคาะโต๊ะอย่างขจัดใจ ตาสีเทาหรือลงเมื่อนึกถึงคนงามที่โดนโอบเอวนั้น

ท่านแอรอส...น่าสนใจจริงๆ

อาซาสีดำปลอดเดินกินหญ้าอ่อนๆ ริมลำธาร ในขณะที่อาซาสีน้ำตาลทองก้มลงดื่มน้ำอย่างกระหาย เจ้านายของพวกมันเดินทางออกจากหมู่บ้านก่อนหน้า และมุ่งหน้าออกทางฝั่งชายแดนใกล้เมืองตะวันตกยิ่งขึ้น แม้พวกเขาจะวางแผนที่จะมาเยี่ยมเยือนหมู่บ้านต่างๆ แบบเงียบๆ แต่เพราะคนตัวบางตรงหน้าอดไม่ได้ที่จะให้กำลังใจชาวบ้าน ข่าวเรื่องแอรอสเดินทางมาจึงแพร่สะพัดไปตามหมู่บ้านต่างๆ อย่างรวดเร็ว แผนที่จะสืบความลับของเมืองตะวันตกจึงต้องวางใหม่อย่างช่วยไม่ได้

“ดูผักกับเนื้อกระทายที่ชาวบ้านมอบให้เราสิ” เด็กหนุ่มซุสเปียยงในมือให้วิกเตอร์ดู ใบหน้างามอาบรอยยิ้ม

ชายหนุ่มรักรอยยิ้มของแอรอส รอยยิ้มที่มาจากหัวใจ ดูอ่อนหวาน สดใส และจริงใจ ยากจะหาใครเปรียบ ดวงตาสีน้ำเงินเข้มเป็นประกายระยิบระยับ ไม่ว่าจะมองครั้งใดก็สุขใจเหลือเกิน

เมื่อเสิร์ฟคันท้ม้อสนามและอุปกรณ์สำหรับทำอาหารออกมาวางบนพื้นหญ้า พวกเขาจะอาศัยพักตามหมู่บ้านก็ย่อมได้ แต่ทั้งคู่รักธรรมชาติและชื่นชอบการตั้งแคมป์ในป่าอย่างนี้มากกว่า เมืองเหนืออุดมไปด้วยผืนป่าธรรมชาติที่สวยงาม แม้เป็นราชวงศ์ พวกเขาก็เติบโตมากับการใช้ชีวิตข้างนอก สัมผัสความเป็นอยู่ของปศุชน เข้าถึงความจริงของชีวิต การงานกระโຈມนอนกลางป่าเป็นเรื่องน่าอภิรมย์สำหรับแอรอสและวิกเตอร์เสมอ

ก่อนกินขนาดพอเหมาะถูกวางเรียงเป็นฐาน ก่อนกินไม่กี่แห่งๆ จะวางส้อมทับเพื่อถ่วงไฟ มือขาวสะอาดหยิบจับข้าวของว่องไว ไม่นานกระทายกับผักก็เตี้อุดๆ อยู่ในหม้อ นิ้วเรียวยาวตเกิ้ลตเกิ้ลใส่หม้อเพิ่มรสชาติให้อาหาร วิกเตอร์เองก็งานกระโຈມขนาดสองคนนอนเรีจเรียบร้อยในเวลาไม่ช้า แดดสุดท้ายของฤดูใบไม้ผลิยังอ้อยอิ่งริมสันเขา อุณหภูมิเริ่มเย็นลงเรื่อย ๆ ร่างสูงสละบทหนึ่งเกาะที่ซุกอยู่ใต้ต้นไม้ก่อนจะงูลงในกระโຈມ

“ดื่มไวน์สักหน่อยจะได้อุ่น” ฤงหนึ่งใบย่อมแตะเข้าข้างแก้มสีชมพูระเรื่อ แออสรับไวน์มาจิบ รสเผื่อนเปลี่ยนเป็นหวานที่ปลายลิ้น พร้อมความรู้สึกอุ่นที่ไหลลงไปตามลำคอ

ร่างกำยำถอดเสื้อคลุมขึ้นมาออกก่อนนั่งลงข้างกายบาง มือใหญ่รับฤงไวน์กลับไปดื่มบ้าง ทั้งคู่ถอนหายใจเบาๆ อย่างผ่อนคลายพร้อมกัน ความบังเอิญทำให้ทั้งสองคนอมยิ้มน้อยๆ ดวงตาสบกันรู้สึกอุ่นไปถึงหัวใจ มือหยาบจากการจับดาบลูบใบหน้าหวานแผ่วเบา ก่อนประคองท้ายทอยให้รับจุมพิตอ่อนโยน ลิ้นเคลือบรสไวน์แตะสัมผัสกันแผ่วๆ

ดวงตาสีน้ำเงินเข้มสลับกับตาสีฟ้าอ่อนลึกล้ำ ความรัก ความรู้สึกถ่ายทอดต่อกันไม่ปิดบัง

“พอแล้ว พี่จะทำให้เราไม่ได้กินอาหารเย็น” แอเรสหัวเราะน้อยๆ มองดูสตูในหม้อที่เดือดจนล้น เขารีบยกไม้เขี่ยฟืนลุกโชนออกเพื่อลดระดับความร้อน ชายหนุ่มจุ่มขนมปังบางอีกฟอดใหญ่ กอดโอบไปโผล่บางเข้าชิดตัว

“เจ้าน่ากินกว่าอาหารเย็น” เสียงทุ้มกระซิบเบาข้างหู ก่อนนับตั้งหูลิ้น
“อ้อ...พี่อย่าแกล้งเรานะสิ” เด็กหนุ่มย่นคอก ออดหัวเราะคิกไม่ได้อีก

เขารีบจัดการตักอาหารใส่ชามแล้วยื่นให้คนตัวโตกว่า แต่อีกฝ่ายกลับรังเขาไว้ แล้วยกขึ้นป้อนสตูเข้าปากแบบไม่ยอมปล่อยให้

แอเรสส่ายหน้า ใครจะเชื่อว่าแม่ทัพหน้าดุสุดเกรงขามของแอสซารอสจะทำตัวออดอ้อนได้ขนาดนี้ ดวงตาสีฟ้าอ่อนที่ปกติฉายแววเย็นชาระยิบระยับเต็มไปด้วยความรู้สึก เด็กหนุ่มรกรอยยิ้มในตาคู่หนึ่ง ดวงตาที่เฝ้ามองแต่เขาและแสดงความรู้สึกต่างๆ ไร้การปิดบัง เฉพาะแค่เขาเท่านั้นที่ร่างสูงแลกลเปลี่ยนทุกความคิดความรู้สึกโดยไม่ลังเล

“พอแล้ว...เราหิว” ปากอึมย่นแบบใส่อารมณ์จนคนตัวใหญ่ยกยิ้มแล้วยอมปล่อยให้เด็กหนุ่มตักอาหารกินเองบ้าง

หลังมีอาหารคำอันเรียบง่าย ทั้งสองกอดตระกอกันเข้าไปในกระโจมมือกร้านสอดเข้าใต้เสื้อขนสัตว์ ลูบไล้ผิวกายเนียน ริมฝีปากประกบจูบตุตเต็ม อีกฝ่ายก็ใส่น้อยหน้า จูบกลับอย่างไม่ยอมแพ้ นิ้วเรียวสอดไล้ไปกับกลุ่มผมสีเข้ม

“เราชอบตอนที่ผมยวมมากกว่า” เสียงใสกระซิบ

“เวลาใส่เกราะแล้วมันรุ่มร่าม” วิคเตอร์กตรึมฝีปากลงบนคอบาง จูบใช้เรียกเสียงครางแผ่วจากอีกคน

“เราไม่อยากให้พี่อกรบ” น้ำเสียงของร่างเล็กลั่นน้อยๆ “เราไม่อยากจะเกิดสงคราม ถึงพี่จะเชื่อว่าแอสซารอสไม่มีวันแพ้ แต่ประชาชนจะได้รับผลกระทบไม่น้อย ดูอย่างหมู่บ้านน้อยใหญ่ที่เราไปเยี่ยมมาสิ พวกเขาจะเป็นอย่างไร” ชายหนุ่มยกตัวขึ้นสบตากับคนในอ้อมกอด

“เจ้าอย่ากังวลไปเลย พี่สัญญาว่าจะนำชัยชนะมาสู่เมืองเหนือให้จงได้”

ดวงตาสีน้ำเงินลั่นไหว อะไรก็เกิดขึ้นได้ในสนามรบ ถ้าคนที่กอดเขา

ตอนนี้พี่มาจากไปแล้วไม่หวนกลับมาแล้ว เขาตอบไม่ได้ว่าเขาห่วงประชาชนหรือกลัวที่จะสูญเสียคนตรงหน้ามากกว่า

ริมฝีปากอิมเผยอจูบแผ่วเบา เขาดึงร่างหนาให้ขยับลงนอนข้างๆ คีระะกลมซุกเข้าหาอกหนา จมูกเรียวสูดกลิ่นกายอีกฝ่ายให้ใจตัวเองสงบลง

“พี่ต้องอยู่ข้างๆ เราตลอดไปนะ”

“พี่สัญญา” แขนแกร่งกอดกระชับร่างอุ่นแน่นเข้า

แต่มีแอมเรสเคียงข้าง ต่อให้ต้องแลกด้วยอะไร ตัวเขาจะไม่มีวันลังเล เสียใจใส่กระชับเบาๆ ขอให้เขาจูบอีกครั้ง ริมฝีปากบางยิ้มรับก่อนจะบรรจงจูบคนรักในอ้อมแขนอย่างอ่อนหวาน ราตรีนั้นหนาวเย็น แต่คนรักนอนเคียงกันอุ่นล้นในหัวใจ

ตัวอย่าง

บทที่

4

หิมะโปรยปราย ลงจากท้องฟ้าอย่างไม่คาดคิด แอเรสและวิกเตอร์ ตัดสินใจเดินทางกลับ หลังจากเห็นจำนวนทหารของเรย์อาร์อสที่ตั้งค่ายริมกำแพงเมืองตะวันตก เต็มที่ที่ปกเป็นระเบียบกินพื้นที่เป็นบริเวณกว้าง จำนวนพลไม่น่าต่ำกว่าหมื่น หลังจากการชุมนุมเป็นเวลาสองวัน พวกเขาเข้าใจได้ทันทีว่าทหารเหล่านี้มีฝีมือและระเบียบวินัยสูงเพียงใด นี่ยังไม่รวมกำลังพลเกือบสามพันนายจากเมืองตะวันตกที่รวมฝึกซ้อมและพร้อมรวมเข้าต่อสู้ กำลังอาวุธและจำนวนม้าศึกยังไม่ต้องพูดถึง กองทัพเบื้องหน้ามีแสนยานุภาพเกินกว่าที่เมืองเหนือคาดคิด แวสอาร์อสจะยืนหยัดอยู่ได้นานเท่าใดหากต้องเผชิญศึกครั้งนี้

วิกเตอร์ควมม้าศึกสีดำปลอดซึ่งเป็นม้าคู่ใจ กองทัพที่เพิ่งเห็นไม่ได้ทำให้เขาหวั่นใจ แต่กลับอีกheimขึ้น เขาเริ่มวางแผนการศึกในใจ คิดใช้ยุทธศาสตร์ให้เป็นประโยชน์เพื่อตัดกำลังทหารของอีกฝ่าย รวมถึงกลยุทธ์เพื่อโจมตี ดวงตาสีฟ้าอ่อนลุกโชน แม่ทัพที่ไม่เคยออกรบอย่างเขากะหายสงครามและรสชาติที่ชวนลิ้มลองของมัน

ร่างบางควมม้าฟ้าหิมะตามมาติดๆ ทำไมเขาจะอ่านเวรตาของคนรักไม่ออก พวกเขาเคยได้ข้อมูลเรื่องกองทัพและโคลด์ แม่ทัพใหญ่ที่รั้งตำแหน่ง

รัชทายาทแห่งเรย์อาร์อส แต่วิกเตอร์ต้องการมาดูด้วยตาของตนเอง เด็กหนุ่มจึงติดตามมาด้วย หากถามว่ารู้สึกอย่างไร

“กลัว” คงเป็นคำแรกที่ผุดขึ้น สงครามคือเรื่องจริง มันใกล้จนสัมผัสได้ เขารู้ว่าวิกเตอร์เก่งกาจในการต่อสู้ ฝีมือดาบเป็นอันดับหนึ่งอย่างไม่ต้องสงสัย แต่จำนวนทหารในเวสอาร์อสไม่ถึงสามพันนาย น้าน้อยยอมแพ้ไปในช่วงชีวิตของประชาชนทุกคนในเวสอาร์อสยามนี้ ไม่มีใครเคยเห็นสงคราม

หิมะตกหนักขึ้นเรื่อย ๆ แต่เนื่องจากอากาศที่อุ่น ทำให้หิมะส่วนมากละลาย เกิดเป็นแอ่งน้ำเฉอะแฉะ แสงสุดท้ายจากดวงอาทิตย์ย้อมน้ำเหล่านั้นเป็นสีแดงฉานราวโลหิต แอระสกลื่นน้ำลายเหนียว ๆ รู้สึกมวนท้อง หน้างามซีดราวกับกระดาษ...หากเกิดสงคราม เลือดคงนองทั่วแผ่นดิน

โคลด์เงยหน้ามองกำแพงสูงลิบตรงหน้า แวสอาร์อสไม่กระจ่างอย่างที่คิด ทางเข้าเมืองมีเพียงเส้นทางเดียว หลังจากผ่านถนนดินตรงชายป่าแล้ว ก็จะได้เห็นหินแผ่นกว้างเรียงต่อกันฝังตัวเป็นถนนเส้นกว้างประมาณรถม้าสามคันวิ่งสวนกันได้

กำแพงเมืองสูงจนต้องแหงนหน้าคองตั้งบ่าเพื่อมองให้สุด อีกทั้งความหนาจะเกินสองเมตร โครงสร้างคงเป็นอิฐ จากนั้นฉาบด้วยปูนจนเรียบลื่น ประตูเมืองเป็นไม้แผ่นหนา หากดูใกล้ ๆ จะเห็นว่าทำจากไม้แผ่นเดี่ยวที่ใหญ่อย่างไม่น่าเชื่อ ความแข็งแกร่งไม่ต้องพูดถึง

ตรงประตูเมืองมีทหารยามจำนวนมากหลายสิบกระจ่ายตัวตามกำแพงเมือง ทั้งส่วนล่าง กลาง และขอบกำแพง รูปสลักของสัตว์ประหลาดต่าง ๆ ยื่นออกจากกำแพงดูน่าเกรงขาม คงใช้ทั้งระบายน้ำฝนและใช้ประโยชน์อื่นได้ในยามสงคราม

ขนาดของเมืองใหญ่กว่าที่โคลด์คาดพอสมควร ส่วนแรกของเมืองประกอบด้วยตลาดและร้านรวงดูคึกคัก ดวงตาสีเทาองถนนสีขาวที่สร้างเลาะไปตามแนวภูเขา ข้างทางเป็นบ้านเรือนก่อสร้างจากอิฐดูมั่นคง บ้านทุกหลังมีรายละเอียดสวยงาม แสดงถึงความมั่นคงและมั่งคั่ง ประชาชน

อยู่ดีมีสุข ทหารเวรยามแทบไม่มีให้เห็น ถนนสายนั้นคดเคี้ยวยาวไปจนถึง
ปราสาทเวสอารอสที่ตั้งตระหง่านบนยอดเขา ใคร ๆ ก็รู้ว่าได้นั้นมีทั้งเหมือง
ทองและอัญมณี ผืนป่าเขียวชอุ่มด้วยไม้หอมและเครื่องเทศหายาก ล้อม
รอบกำแพงเมืองทอดไกลสุดลูกหูลูกตา เมืองเหนือร่ำรวยเพราะทรัพยากร
เหล่านี้

พวกเขาลัดเลาะขึ้นไปใกล้ตัวปราสาท ทองประดับจากยอดสูงตรงกลาง
ล้อมแสงแดดวิบวับ ปราสาทมีกำแพงหนากันอีกชั้น หากมีทางเข้าออก
หลายทาง คงเพื่อความสะดวกในการเดินทางและขนข้าวของ การรักษา
ความปลอดภัยดูไม่เคร่งครัด คนทั่วไปสามารถเดินเข้าไปที่ลานน้ำพุตรง
ส่วนหน้า ช่างสอดคลองกับสิ่งที่เขาได้เห็นในหมู่บ้าน ประชาชนสามารถ
เข้าถึงตัวราชวงศ์ เป็นความรักภักดีใจ มิใช่อำนาจที่ข่มขู่ให้คนเกรงกลัว

เรื่องราวเกี่ยวกับเวสอารอสที่เคยรู้มาใกล้เคียงกับสิ่งที่เห็น แต่
กระนั้นก็ช่างน้อยนิดเหลือเกิน การตีกำแพงเมืองให้แตกคงต้องใช้กำลัง
มหาศาล ไคลด์และอูเว่สตา กัน ดูทุกอย่างให้เร็ว ละเอียด และออกไป
ให้ไวที่สุด

บทที่

ทัพของเรย์อารอส เคลื่อนพลเข้ามาประชิดชายแดนในที่สุด กำลังพลนับหมื่นตั้งค่ายพักห่างจากหมู่บ้านสุดท้ายในระยะมองเห็น หากกลับไม่เข้าโจมตีหรือเดินทัพต่อ ผู้คนในหมู่บ้านเกษตรย้ายเข้าใกล้เมือง แวสอารอสด้วยความหวาดกลัว แม้สงครามยังไม่ปะทุ แต่ใครเล่าจะกล้าอยู่เผชิญหน้ากองทัพอันน่าเกรงขาม

ม้าเร็วระดับธงของเรย์อารอสนำสารเข้าถวายแก่กษัตริย์แฮโรลด์ เนื้อความในจดหมายผิดไปจากที่คาด มีใช้หมายห้ารบ

หากเป็นการขอเจรจาและผูกสัมพันธ์...

“การแต่งงานทางการเมืองเป็นเรื่องปกติ” กษัตริย์แฮโรลด์กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“แต่พ่อ... ลูกเป็นผู้ชาย” ร่างเล็กทำหน้าบู้ง แอเรสเรียกขานบิดาด้วยคำว่า“พ่อ” ไม่ได้ใช้คำราชาศัพท์ พ่อลูกมีกันแค่สองคน นับจากมารดาของแอเรสเสียชีวิตจากการคลอดบุตรชาย

“เอรินดีใหม่... ปีนี้อายุสิบหกแล้ว ลูกว่าน้องเหมาะสมกว่า” เขาพูดถึงญาติผู้น้อง มีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องรุ่นที่สาม แม่ของนางมีศักดิ์เป็น

หลานของลุงของพ่อ ถึงจะเป็นญาติห่าง ๆ แต่ก็มีเชื้อสายราชวงศ์

กษัตริย์แฮโรลด์เรียกตัวบุคคลใกล้ชิดที่สุด อันประกอบไปด้วยอัศวินมหาเสนาบดีกุสตาฟ ผู้เป็นที่ปรึกษาสำคัญ และยังเป็นบิดาแท้ ๆ ของวิกเตอร์ ผู้รั้งตำแหน่งแม่ทัพซึ่งตอนนี้อยู่ในข้างแอเรส มือข้างหนึ่งกำดาบแน่น นัยน์ตาลูกโชนด้วยโทะละ มันกล้าได้อย่างไร ยกทัพประชิดชายแดนและส่งหมายเช่นนี้มา

กษัตริย์ชราถอนหายใจ มองบุตรชายคนเดียวवलูกหลานพยายามหาทางออก

“ท่านโคลด์มีศักดิ์เป็นรัชทายาทของเรย์อาร์อส และระบุมาชัดเจนว่าต้องการอภิเษกสมรสกับสายเลือดโดยตรง” เลียงทัมอธิบาย

“แต่... ข้าคิดว่านี่เป็นเพียงเรื่องทางการเมือง ในประวัติศาสตร์เคยมีการแต่งงานระหว่างชายกับชาย พิธีแต่งงานเป็นเหมือนการประกาศสัมพันธไมตรีอย่างเป็นทางการระหว่างสองประเทศ เพราะถือว่าได้รวมสายโลหิตกันต่อหน้าพระเจ้าและประจักษ์พยานที่มีเกียรติ” อัศวินมหาเสนาบดีผู้ขึ้นชื่อว่าราชทูตลึนทองอธิบายต่อจนใบหน้าของแอเรสสว่างขึ้นด้วยความหวัง

“ท่านหมายความว่าแค่พิธีแต่งงานก็เพียงพอแล้ว”

“พ่อปรึกษาท่านกุสตาฟดูแล้วก็เห็นเป็นเช่นนั้น” กษัตริย์แฮโรลด์พยักหน้า

“แม้จะเป็นเรื่องเมื่อร้อยปีก่อน ตามประวัติศาสตร์ กองทัพเมืองได้ยกออกจากเมืองตะวันตกโดยไม่มีการเสียเลือดเสียเนื้ออันใดภายในเวลาไม่ถึงเดือนหลังพิธีอภิเษกสมรส และเจ้าชายของเมืองตะวันตกก็ได้อยู่ปกครองเมืองของตนต่อ เสมือนคู่สมรสที่ดูแลประโยชน์ให้กัน” น้ำเสียงทุ้ม ๆ และการพูดด้วยท่าที่มั่นใจทำให้แอเรสรู้สึกดีขึ้นมาก เขาสบตาผู้เป็นบิดาที่ส่งยิ้มอ่อนโยนและพยักหน้าให้เขาเรียบ ๆ

“เจ้าไปคิดดูก่อนเถิด เรามีเวลาห้าวันก่อนที่ทัพของเรย์อาร์อสจะเดินทางจากเมืองตะวันตกมาถึงชายแดนของเรา ท่านโคลด์เองก็สัญญาว่าจะไม่มีการประกาศศึกจนกว่าจะได้คำตอบจากเรา” มือเหยี่ยววัยด้วยอายุ

ยกอุบตีระฆังตราชายคนเดียว

ดวงตาสีน้ำเงินไหวเล็กน้อย เขามองแต่วิกเตอร์มาตลอด อีกฝ่ายก็เช่นกัน อย่างไม่รู้ก็ต้องคุยกันก่อน ร่างบางโค้งคำนับบิดาที่ออกคำสั่งจบการประชุมและให้ทุกฝ่ายแยกย้ายทำหน้าที่ของตนเอง วิกเตอร์สบตาเขาหนึ่งร่างสูงส่งสายตาวาให้เขาออกไปพบข้างนอก รหัสที่มีเพียงเขาทั้งสองที่รู้จัก

ผู้เป็นแม่ทัพหยุดสนทนากับอัศวินมหาเสนาบดีกิสตาฟผู้เป็นบิดาครูใหญ่ เรื่องข้อมูลกำลังทหารและอาวุธ ก่อนจะปลีกตัวออกมา

“อ้อ” เอมบางถูกโอบเข้าใกล้ ริมฝีปากอิมถูกประกบจูบไม่ทันตั้งตัว

ชายชาติทหารที่ปกตีสงขรึม รู้สึกร้อนรนอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แอเรสปล่อยตัวปล่อยใจรับจูบคั่นเคย เห็นนานกว่าอีกฝ่ายจะยอมผละออก ปลายจมูกโด่งกดไว้กับหน้าผากมน

“พี่ไม่ยอม”

“ใจเย็นๆสิ ท่านลุงก็อธิบายแล้วว่านี่แค่พิธีการ หลังจากนั้นทุกอย่างก็เหมือนเดิม” แอเรสยิ้มน้อยๆ พยายามทำให้คนตัวโตตรงหน้าวางใจ

ถูกยอมรู้จักบิดาดีกว่าใคร คนผู้เป็นนักรบทุตชั้นเลิศจะจงใจเกลี้ยกล่อม หรือพูดเปลี่ยนความคิดใครก็ทำได้ยังไง ดูอย่างเด็กน้อยในอ้อมแขนเขานี้สิ หลงคำบิดาเขาไปเสียแล้ว

“ทำไมเจ้าเชื่อคนง่ายเช่นนี้ ประวัติศาสตร์อะไรนั้นอาจเป็นเรื่องที่ท่านพ่อถูกขึ้นให้เจ้าตายใจ ข้าไม่มีวันยอมให้เจ้าแต่งงานกับใคร” เสียงทุ้มดู

ดวงตาสีน้ำเงินหมองลง แต่เขาเชื่อ รัชทายาทยอมต้องการผู้สืบเชื้อสาย ผู้ชายอย่างเขาจะมีประโยชน์อะไรต่อท่านโคลด์ เมื่อเสร็จพิธีเขาน่าจะได้รั้งตำแหน่งปกครองแคว้นอารอสต่อ

“เราเชื่อพ่อและท่านลุง เราคิดว่าท่านโคลด์จัดแค่พิธีนี้ จากนั้นคงอภิเษกสมรสกับเอวารีเน่ เจ้าหญิงของเมืองตะวันตก และพานางกลับเรีย้ออารอส พี่ก็เห็นว่าสองประเทศมีสัมพันธ์กันเพียงใด” เขาหมายถึงเจ้าหญิงองค์โตของเมืองซิดอารอส เขาเคยเจอนางครั้งหนึ่งสมัยนางติดตามบิดามาเยือนที่นี่

ยังจำผมสีแดงอมน้ำตาลและความดีอวดดีของนางได้ แม้ตอนนั้นนางจะอายุเพียงสิบสองปี ซึ่งนั้นก็หมายถึงหกปีมาแล้ว นางกับตัวเขาอายุเท่ากัน เกิดในปีเดียวกัน ปีที่หน้าหนาวสั้นกว่าปกติ และฤดูใบไม้ผลิอบอุ่นยิ่ง

แขนเรียวโอบอีกฝ่าย ก่อนเขย่งตัวขึ้นจูบอย่างเอาใจ ดวงตาสีฟ้าอ่อน สบกับนัยน์ตาสีน้ำเงินล้าลึก พวกเขารักกัน รักตั้งแต่จำความได้ บัลลังก์เมืองเหนือเลือกผู้สืบทอดจากสายเลือดและความเหมาะสม แอเรสกับวิกเตอร์ จะนั่งบัลลังก์เคียงกันในภายหน้า จากนั้นใครจะสืบทอดต่อก็ปล่อยให้ความสามารถเป็นตัวตัดสิน

“ทุกอย่างจะเหมือนเดิม” เสียงใสกระซิบ “แค่ช่วงสั้นๆ เท่านั้นที่เราต้องอดทน จากนั้นทุกอย่างจะกลับมาเป็นแบบนี้ เรากับพี่ เราสองคน”

วงแขนแข็งแกร่งกอดร่างน้อยแน่นเข้า ไม่มีวันที่เขาจะปล่อยให้ผู้อื่นมาแตะต้องดวงใจของเขา ต้องหาทางพาหนี และต้องทำให้เร็วที่สุด วิกเตอร์คิดในใจ ดวงตาสีดำฉายแสงโลด

“คืนพรุ่งนี้หลังดาวเหนือขึ้น เจ้าจงมาพบพี่ที่ประตูทิศใต้” เสียงทุ้มกระซิบริมหู

“พี่หมายความว่าอย่างไร”

“เราต้องไปให้พ้นจากแอสซารอสโดยเร็วที่สุด ไม่มีเวลาให้เตรียมตัวมากนัก”

“พี่ต้องเชื่อความคิดของพ่อและท่านลุงสิ นี่คือนทางออกที่ดีที่สุดแล้ว พวกเราจะหนีไปทำไม” ใบหน้านามส่ายปฏิเสธ

วิกเตอร์ไม่ยอมเสียดาย เขาพูดจาห้วนล่อม อธิบายให้เด็กหนุ่มฟังอยู่นานสองนาน จนในที่สุดแอเรสก็ยอมรับปาก ริมฝีปากบางกดจูบหน้าผาก มนแผ่วเบา ร่างเล็กยิ้มตอบรับและซบลงบนอกแกร่ง

ข้ากับพี่...ทุกอย่างจะเหมือนเดิม

บทที่

ธงของเรย์อาร์อสเป็นสีแดงดวงอาทิตย์ ผ้าแพรสี่เหลี่ยมผืนผ้าแยกชายออกเป็นสองส่วน ตรงกลางมีดวงอาทิตย์สีทองขนาดใหญ่ ภายในดวงอาทิตย์คือศีรษะราชสีห์ทองคำตาบอญูในปาก

เรย์อาร์อสเป็นเมืองท่า มีชายฝั่งทะเลน้ำลึกเป็นแนวยาว ดวงอาทิตย์และมหาสมุทรคือสัญลักษณ์ของชีวิต ขนาดและความเจริญเหนือกว่าเมืองบริวารนับร้อยเท่า กษัตริย์อาร์กอน บิดาของโคลด์ซันซึ่งถือว่าเป็นทั้งนักรบและนักปกครองที่เก่งกาจที่สุดในโลกเคยรู้จัก ภายใต้ระยะเวลาห้าสิบสองปีแห่งการครองราชย์ เรย์อาร์อสประสบความสำเร็จในการรวบรวมเมืองย่อยเป็นสี่แคว้นใหญ่ ปกครองด้วยราชวงศ์ในแต่ละแคว้น แต่อำนาจศูนย์กลางยังขึ้นอยู่กับเมืองหลวงอย่างเรย์อาร์อส เมืองย่อยมีหน้าที่ส่งเครื่องบรรณาการและเสบียงไปยังเมืองหลวงทุกปี

แคว้นอาร์อสเองก็เป็นหนึ่งในเมืองบริวาร แต่เลือกที่จะปิดประเทศและอยู่อย่างสงบมาโดยตลอด เมื่อครั้งกษัตริย์แฮโรลด์ได้รับการสถาปนา ท่านได้ขี่ม้าไปเยือนเรย์อาร์อส และถวายคบเพลิงแก่กษัตริย์อาร์กอน เป็นสัญลักษณ์แทนความภักดี และปฏิญาณรักษาสัญญาระหว่างแคว้นให้ดำรงสืบไป

แอรสมองขบวนเสด็จของเรย์อาร์อสที่ตั้งหลักอยู่ไม่กี่ไกล ร่างบางยืนอยู่

บนหอคอยสังเกตุการณ์บนกำแพงเมือง ขบวนการเจรจาที่แจ้งว่าจะมาถึงในห้าวัน นับจากวันได้รับหมาย เคลื่อนเข้าประชิดเมืองอย่างรวดเร็ว

ส่วนหนึ่งของกองทัพซึ่งน่าจะประกอบด้วยทหารราวพันนาย เลือกระาะ ลีเงินของเหล่าทหารสะทอนแสงระยิบระยับ ความเป็นระเบียบของการ เดินแถวนำขึ้นชมแม้จะมองจากระยะไกล เบื้องหน้าแถวทหารคืออาซาซึกิ หัวตัว ตรงกลางน่าจะเป็นท่านไคลด์ รัชทายาทและแม่ทัพแห่งเรย์อารอส อาซาซองตัวที่ขนานข้างคงเป็นของรองแม่ทัพหรือทหารยศสูง จากนั้นเห็น นายทหารถือธงสัญลักษณ์บนหลังม้ารักษากระษัตริย์ด้านหลัง

“น่าแปลกที่ไม่เห็นธงของเมืองตะวันตก” วิคเตอร์ลตกล้องส่งทางไกล ในมือล่องก่อนยื่นให้คนตัวบางที่ยืนอยู่ข้างกัน ชายหนุ่มอยู่ในชุดเต็มยศแม่ทัพ ภาระของชายหนุ่มเป็นลี้ดาสนิท ประดับด้วยลายใบไม้สีทองอันเป็นสัญลักษณ์ ของเมืองเหนือ

แอรอสพยายามมองรายละเอียดของทัพหลวง เหล่าทหารเริ่มแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ดูเหมือนฝ่ายนั้นจะปักเค้นที่ตั้งกระโจมบริเวณชายป่า

“ข้าไม่เห็นด้วยกับการเจรจา ทั่วแผ่นดินจะมองพวกเราว่าขี้ขลาด” เสียงทุ้มเช่นเขี้ยว

แม้กษัตริย์แฮโรลด์จะยังไม่ได้ตอบรับการผูกสัมพันธ์ แต่กลับส่ง หมายตอบไปกับมาเร็วว่าจะเปิดประตูเมืองให้เรย์อารอสเข้ามาเจรจา นั่นคง เป็นสาเหตุให้ทัพตรงหน้าเคลื่อนมาเช่นนี้

คำประกาศให้ชาวเมืองเก็บกวาดบ้านเรือน รวมทั้งท้องถนนให้สะอาด ตกแต่งประดับประดาด้วยดอกไม้ และให้ทุกคนยินรับขบวนเสด็จและทหาร ด้วยท่าที่สงบ แคนนี่ก็แสดงเจตนาของแวลอารอสชัดเจนแล้ว

ดวงตาสีฟ้าอ่อนเป็นประกายเข้มขึ้น มือใหญ่ยกขึ้นเสยผมสั้นสีดำ ของตนอย่างไม่สออารมณ์ วิคเตอร์เชื่อมั่นในตัวเอง เขาจะนำทัพพาชัยชนะ มาสู่เมืองของตน

“พื่ออย่าพูดเช่นนั้น การเจรจาฟังข้อเสนอของทั้งสองฝ่ายเป็นเรื่องสมควร อย่าโมโหไปเลย” นัยน์ตาสีน้ำเงินเข้มไหววูบ ร่างเพรียวเขยิบเข้าใกล้ แชน

สองข้างโอบกอดชายหนุ่มจากด้านหลัง

วิคเตอร์กระหายสงคราม คนรักของเขาใช้เวลาชั่วชีวิตฝึกฝีมือและเล่าเรียนการรบ แต่เมื่อมองแว่สารอสอันสวยงาม สงบสุข และประชาชนเบื้องล่างแล้ว สงครามคือสิ่งสุดท้ายที่อยากเห็น

“อย่าลืมที่เราตกลงกันไว้” ร่างกำยำพลิกตัวกอดเด็กหนุ่มก่อนกระซิบบา

“พี่คิดดูใหม่เถอะ รออีกสักสามวัน ฟังการเจรจาก่อน แล้ว...”

“พี่จะรอ...” เสียงทุ้มเอ่ยห้วนก่อนผละจากไป มือใหญ่กำดาบที่เอวแน่น เขาไม่ขอเสียง เมื่อแอรสอยู่ในที่ปลอดภัยแล้ว เขาจะกลับมาจัดการโคลด์ให้สิ้นชื่อ

“ซูว์...” วิคเตอร์ลูบคอม้าหัวใจเบาๆ ส่งเสียงปลอบให้มันยิ้มนิ่งๆ

อาซาสีดำปลอดและอาซาสีน้ำตาลทองยื่นคู้กันใต้ต้นไม้ใหญ่ พวกมันย่ำเท้าอยากออกวิ่งเต็มแก้ม มือใหญ่จับสายบังเหียนกระตุกต่ำลงเป็นสัญญาณให้พวกมันรอ

สายตาคมมองฝ่าความมืดไปเบื้องหน้า เกือบจะถึงเวลานัดแล้ว เขาบอกให้แอรสมาพบตรงนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ไม่มีวันยอมให้เด็กหนุ่มเป็นของคนอื่น เขาเฝ้าพุ่มพื้กถนอมรักคนนั้นมาทั้งชีวิต อีกคนก็ใจตรงกัน ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด เขาก็ไม่มีวันยอมให้ใครแตะแม้แต่ปลายผมของร่างบาง

วิคเตอร์เกร็งตัวขึ้นเล็กน้อย มือขวาจับดาบที่เอวแน่น จ้องเขม็งไปยังความเคลื่อนไหวเบื้องหน้า จนเมื่อเห็นร่างเล็กก้าวออกมาจากพุ่มไม้ เขาก็ถอนหายใจเบาๆ

“พี่...” เสียงใสกระซิบบ รีบเดินไปยังอ้อมแขนที่กางรอและเอื้อมมาดึงแอรสที่อยู่ในชุดขี่ม้าเข้าไปกอด รอบใบหน้ามีผ้าคลุมไม่ต่างจากเขา

“เราไปกันเถอะ” ร่างสูงส่งสายจูงม้าให้อีกคน ไม่อยากรอแม่สักวินาทีเดียว

“พี่...เราขอโทษ” เสียงใสแตกพร่า “เราไปไม่ได้ พี่คิดใหม่เถอะนะ

รอฟัง...” ดวงตาสีน้ำเงินตัวดำขึ้นมอง ความมืดทำให้เขาอ่านสีหน้าของเด็กหนุ่มไม่ออก มือกำยาบีบแขนเล็กแน่น

“พูดอะไรแบบนี้ เราต้องรีบแล้ว มีอะไรค่อยพูดกัน” เสียงทุ้มร้อนรนถึงแอรเลสจะพูดอะไร เขาก็จะพาเด็กหนุ่มไปด้วยให้ได้

“พี่ฟังเราก่อน ทุกอย่างเป็นแค่พิธี ไม่นานเราก็จะได้กลับไปใช้ชีวิตอย่างที่พวกเราวางแผนไว้” เด็กหนุ่มพยายามอธิบาย รู้สึกถึงแรงบีบที่แน่นขึ้นเรื่อยๆ ไม่ใช่แค่ที่แขน แต่ในอกเขาด้วย ยิ่งร่างสูงสายหน้าปฏิกิเสศ

วิคเตอร์ดึงเขาเข้าไปจูบริมฝีปากอิม ไม่เปิดโอกาสให้พูดอีกแล้ว ยังไงก็ต้องพาหนีไปได้ แอรลยีนหนึ่งให้อีกคนจวบจนพอใจ นิ้วยาวในถุงมือหนังสำหรับขี่ม้าเกลี้ยริมฝีปากอิมหลังถอนจูบ ดูเหมือนร่างเล็กจะไม่ขัดขืนอีกแล้ว วิคเตอร์ยิ้มอย่างเบาใจ หากร่างเพรียวกลับถอยหลังหนีจากเขา

“เราขอโทษ” ร่างเล็กพูดบนสะอื้น

คือเข้มขมวดมุ่น แต่ก่อนที่จะได้ทำอะไรก็รู้สึกถึงมือใหญ่ที่คว้าเข้าที่คอเขา กอดล็อกไว้ ผ้าผืนใหญ่มีกลิ่นฉุนตบลงบนหน้า

“อีก...” ร่างใหญ่รู้ตัวรีบต่อสู้อ ดวงตาเบิกกว้าง

เขาเห็นบิดาเดินมายืนเคียงข้างแอรเลส มือของอัศวมหาเสนาบดีกู่สตาฟบีบไหล่บางเบาๆ แอรลกลั่นสะอื้น ดวงตาสีฟ้าเข้มจ้องเขาไม่วางตา ปากก็พิมพ์คำขอโทษไม่หยุด ภาพข้างหน้าเริ่มพร่ามัว มือใหญ่คว้าคอคนที่ล็อกเขาไว้ ก่อนโน้มตัวพุ่มอีกฝ่ายลงบนพื้น เจย์ เพื่อนสนิทของเขานอนตัวงอแต่มือยังคงคว้าล็อกเขาไว้แน่น

นี่มันบ้าอะไรกัน!!! โลกทั้งใบโคลงวูบ เมื่อเขาแข็งแกร่งอ่อนยวบราวเส้นด้าย สิ่งสุดท้ายที่วิคเตอร์เห็นก่อนสติดับวูบคือภาพของแอรเลสที่ถลาเข้ามาจับตัวเขาที่ล้มลง

“เราขอโทษ...” ริมฝีปากอิมกดจูบร่างไร้สติเบาๆ ถึงจะโหดร้ายแค่ไหน แต่พวกเขาก็ต้องทำ วิคเตอร์ไม่มีวันรามือ ไม่มีวันปล่อยมือจากแอรเลส

“ถอยออกมาเถิด พวกเราจะจัดการที่เหลือเอง” ท่านกู่สตาฟดึงร่างเล็กให้ลุกขึ้น ปล่อยให้เจย์และทหารคนสนิทอีกสองนายเดินเข้ามาหาม

ร่างหนาออกไป

“ข้าจะพาเขาไปไว้ในที่ปลอดภัยจนกว่าทุกอย่างจะเสร็จสิ้น” เขาส่งสารร่างน้อยที่ยื่นไหล่ลู่อู แต่ก็นับถือในความเด็ดขาดที่แอเรียตัดสินใจเล่าแผนการนี้ให้พวกเขาฟัง

ต่อให้ต้องทรยศคนรัก ต่อให้เจ็บปวดเท่าใด ก็ต้องรักษาแอสอารอสเอาไว้...โดยเสียเลือดเนื้อให้น้อยที่สุด

ศรีออยา

บทที่

7

แอเรสยืนอยู่ด้านขวาของบิดา อัครมหาเสนาบดีก็อุสตาฟ ยืนอยู่ทางด้านซ้ายถัดไปข้างหลังเล็กน้อย สมาชิกราชวงศ์ และข้าราชการ ชั้นผู้ใหญ่ยืนเรียงลดหลั่นไปเบื้องหลัง

กษัตริย์แฮโรลด์เลือกที่จะรอรับขบวนเสด็จของเรย์อาร์อสที่บันได ทางเข้าปราสาท การรอรับแขกที่ห้องโถงรับรองเหมือนการแสดงตำแหน่งที่ เหนือกว่าทางการเมือง ซึ่งในขณะนี้แอสอาร์อสไม่อยู่ในสถานะนั้น

ดวงตาสีน้ำเงินเข้มหลุบต่ำ รู้สึกอยากจะร้องให้อีกครั้งเมื่อนึกถึงภาพ คนรักเมื่อคืน วิศเตอร์ต้องโกรธเขามาก เด็กหนุ่มพยายามหายใจลึกๆ ตั้งตัวเองที่จ่อจมกับความรู้สึกผิดขึ้นมา ข้าต้องทำตัวให้เหมาะสม การ เจริญวันนี้จะชี้ชะตาของบ้านเกิดเมืองนอน

เสียงฝีเท้าม้าใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนหยุดอยู่ตรงหน้า เหล่าทหารตบเท้า และกระแทกหอกลงพื้นโดยพร้อมเพรียง เป็นสัญญาณหยุดขบวน ความ เงียบที่น่าอึดอัดเข้ามาแทนที่ แอเรสรู้สึกได้ว่าบิดาที่ยืนเคียงข้างสุดหายใจ เข้าลึกและยึดตัวขึ้น

คนบนหลังม้าเหวี่ยงขาลงมายืนบนพื้นด้วยท่วงท่าสง่างาม ร่างสูงกำยำ ยืนนิ่งรอให้ทหารคู่มือเดินมาสมทบ

แอรสยังคงเลือกที่จะกดสายตาลงต่ำ รู้สึกถึงรังสีอำนาจแผ่มาจาก ขบวนการที่เดินมาใกล้

“ข้า...โคลด์ บุตรแห่งอาร์กอน รัชทายาทแห่งเรย์อาร์อส ขอถวาย ความเคารพต่อกษัตริย์แฮโรลด์แห่งแวลอาร์อส” เสียงทรงอำนาจขานก้อง ก่อนร่างสูงจะค้อมหัวน้อยๆ การแสดงออกของเขาพอเหมาะพอเจาะ มิได้ แสดงตนข่มหรือถ่อมตัว หากเป็นการพบในลักษณะเสมอกัน

“ขอต้อนรับท่านโคลด์สู่แวลอาร์อส” กษัตริย์แฮโรลด์โน้มศีรษะรับ การทักทาย ก่อนจะเชื้อเชิญให้คณะเดินทางเข้าสู่ห้องโถงภายใน

กษัตริย์แห่งเมืองเหนือและรัชทายาทจากเมืองหลวงเดินนำเคียงกัน ร่างเพรียวเดินตามหลังบิดา เขาเห็นร่างกำยำสูงใหญ่ ความสูงคงไล่เลี่ยกับ วิคเตอร์ เรือนผมสีทองเข้มมน้ำตาลตัดเป็นทรงยาวพอดีต้นคอ ชุดเกราะ สีเงินสะท้อนแดด ตาบเล่มใหญ่ห้อยจากเอวยาวเกือบบระพื่น ท่าเดินของ คนตรงหน้าบอกถึงอำนาจและความมั่นใจในตัวเอง

ในที่สุดขบวนการก็มาหยุดในห้องโถงรับรอง เพดานสูงเป็นโดมสีขา วสีทอง และสีน้ำเงินเข้ม โคมไฟใหญ่ตรงกลางประดับด้วยทองคำและเพชร พลอยหลากสี เสาต้นใหญ่ทรงกลมนับสิบถูกประดับอย่างละเอียด มีการ ทาทอง เขียนลวดลายใบไม้อ่อนช้อย และฝังอัญมณีเงินเรื่องระยับ

ด้านหน้าของห้องโถงเป็นโต๊ะครึ่งวงกลมขนาดใหญ่ ตัวโต๊ะทำจาก ไม้เนื้อแข็งขัดเงาสวยงาม แก้อั๊กตัวที่ทำจากไม้ชนิดเดียวกันถูกเตรียมไว้ กษัตริย์แฮโรลด์เชิญท่านโคลด์ให้นั่งเคียงกันตรงส่วนกลาง อัครมหาเสนาบดี กุสตาฟนั่งถัดมา จากนั้นแอรสจึงนั่งลงข้างกัน ผังเรย์อาร์อสมีนายทหาร ผมแดง หน่วยเคราคริมนั่งข้างนายของตน แก้อั๊กตัวที่หกถูกปล่อยว่าง เหล่า ผู้ติดตามทั้งหมดยืนเรียงกันเป็นระเบียบไม่ห่างจากโต๊ะกลางมากนัก ทันที ที่นั่งเรียบร้อย ไวน์แดงก็ถูกรินใส่แก้ว ทุกคนในห้องประชุมชูแก้วขึ้นสูง ก่อนจะดื่มให้แก่กัน

ดวงตาสีน้ำเงินเข้มยกขึ้นมองผู้มาเยือนอย่างเต็มตาเป็นครั้งแรก และที่ทำให้เขาเกือบสะดุ้งคือดวงตาสีเทาดูทรงอำนาจที่จ้องเขาอยู่ก่อนแล้ว

ริมฝีปากบางยกยิ้มน้อยๆ ก่อนจะพยักหน้าน้อยๆ ให้เขา ชายหนุ่มหล่อเหลา และดูน่าเกรงขาม จมูกโตตรงกับกรามคม ทำทางองอาจทำให้เขานึกถึงราชาสีห์หนุ่ม นัยน์ตาสีเทาเข้มสะกดให้เขารู้สึกหวาดหวั่น แอเรียลรีบจับไวน์ในแก้ว ก่อนจะเบนสายตาไปทางบิดาที่กำลังแนะนำอัศวินหาเสนาบดีและตัวเขาผู้เป็นบุตรคนเดียว

“ข้าอดแปลกใจไม่ได้ที่ซิดอาร์อสไม่ได้ส่งตัวแทนมาด้วย” ท่านแฮโรลด์ถามถึงเมืองตะวันตกที่เป็นฝ่ายเดียวกับผู้มาเยือน

“การเจรจาครั้งนี้เป็นการตัดสินใจของข้าโดยตรง การผูกสัมพันธ์กับเมืองเหนือจะเป็นข้อตกลงระหว่างเราทั้งสองแคว้นเท่านั้น” ไคลด์อธิบายชัดเจน

การกระทำเช่นนี้จะถือเป็นความใจกว้างหรือเห็นแก่ตัวดี แอเรียลเช่นขี้ขลาด กองทัพอาศัยเสบียงของเมืองตะวันตก แอเรียลใช้เป็นฐานที่ตั้ง หากเมื่อมาเจรจากลับกันเมืองตะวันตกออกไปเสีย แต่ขณะเดียวกันแอสอาร์อสจะไม่ตกอยู่ในตำแหน่งต่อรองผลประโยชน์กับเมืองตะวันตกด้วย ไม่อยากคิดเลยว่าเมืองตะวันตกจะรู้สึกอย่างไรกับการเจรจาครั้งนี้ หรือรัชทายาทแห่งเรย์อาร์อสผู้นี้จะมีแผนอื่นซ่อนเร้นอยู่

หากทุกคนก็ต้องแปลกใจเมื่อการเจรจานั้นตรงไปตรงมา แม้การส่งธาตุเหล็กผลิตอาวุธให้ฝ่ายกบฏจะนำความเสียหายมาสู่ราชอาณาจักร แต่สงครามก็สิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว เรย์อาร์อสเข้าใจสถานการณ์ของเมืองเหนือที่ถูกกดดันด้วยเสบียงและชีวิตของประชาชนตาดำๆ ไคลด์ยกประเด็นเรื่องการอยู่แบบปิดประเทศกับความขึ้นชื่อเรื่องรักสันติของท่านแฮโรลด์มาประกอบ

“แต่...” เสียงทรงอำนาจกล่าวเรียบๆ “เราจะเสี่ยงให้มีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีกไม่ได้ แอสอาร์อสต้องประกาศตนให้ชัดเจนว่าอยู่ใต้ความคุ้มครองและมีสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับเรย์อาร์อส ดังที่ระบุในสารที่ข้าส่งมา ไม่มีสายสัมพันธ์ใดจะแน่นแฟ้นเท่าสายเลือด”

กษัตริย์แฮโรลด์ถอนใจเบาๆ เมืองเหนือสามารถเลี่ยงสงครามครั้งนี้

ได้ ท่านลบตากับอัศวินมหาเสนาบดีกุสตาฟและพยักหน้าให้กัน

“ทางเรายินดีเสนอชาตูลีเกิ้ล ทองคำ และเพชรพลอยให้เพียงพอ ต่อกำลังทหารและทรัพยากรต่าง ๆ ที่เรย์อาร์อสสูญเสียในช่วงสงครามปราบกบฏ” นัยน์ตาสีฟ้าทอดมองบุตรชายที่ก้มหน้านิ่ง เมืองเหนือร่ำรวยมหาศาล ต่อให้เรย์อาร์อสเรียกร้องเท่าใดก็มีใช้ปัญหา “ท่านไคลด์โปรดเข้าใจ...ข้าเป็นคณาสนาหน้า้อย มีบุตรเพียงคนเดียว หมายมั่นให้หนึ่งบัลลังก์ในภายหลัง”

“เมืองเหนือมีทรัพยากรมากมายเพียงใด แค่เห็นจากปราสาทและห้องโถงนี้ ข้าก็พอคาดเดาได้ แต่อย่างที่ข้ากล่าวไปแล้ว ข้าต้องการเกี่ยวดองเป็นญาติกับแควสอาร์อส การครั้งนี้จะส่งผลถึงอนาคตอันยาวไกลในภายหน้า ความเป็นญาติผูกพันตลอดไป ต่างจากเงินทองที่มีวันหมด การแต่งงานครั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าแควสจะหลุดจากตำแหน่งรัชทายาทของท่าน” นัยน์ตาสีเทาจ้องแควสตรง ๆ

แควสรับรู้ได้ว่าตลอดการประชุม นัยน์ตาสีเทาไม่เคยคลาตไปจากสายตา ทุกคำพูดตอกย้ำให้รับรู้ถึงความผิดและสิ่งที่ควรรับผิดชอบ

“ท่านไคลด์หมายให้การแต่งงานครั้งนี้เป็นเช่นใด” ท่านกุสตาฟถามขึ้น

“ข้าต้องการพิธีที่ถูกต้อง ตัวข้าและเรย์อาร์อสจะรับรองแควสในฐานะพระราชยา” ชายหนุ่มเรียกชื่อเขาโดยไม่ใส่ศักดิ์

“ข้าเองจะสาบานต่อหน้าพระเจ้าและสักขีพยานว่าจะดูแลแควสอาร์อสเสมือนที่ข้าดูแลให้ความสำคัญกับชายของตนเอง และแน่นอนว่าจะไม่ให้ผู้ใดมาแตะต้องหาผลประโยชน์กับสิ่งที่ เป็นของข้า”

นัยน์ตาสีฟ้าเข้มสั่นไหวตวัดมองบิดา หัวใจเต้นแรงจนเจ็บ พยายามเสนอค่าไถ่ แต่เมื่ออึกฝ่ายอินกรานเซนนี้ แควสรู้อยู่เต็มอกว่าเป็นคือ การกระทำที่ถูกต้อง เขาพยักหน้าให้บิดา

“ถ้าเช่นนั้น...จงให้อาณาจักรทั้งหลายได้ประจักษ์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างเรย์อาร์อสกับแควสอาร์อสเถิด” กษัตริย์เฮโรลด์ประกาศ “คืนนี้ให้แควสอาร์อสได้เลี้ยงต้อนรับครอบครัวของเราเถิด”

ทุกคนยืนขึ้นพร้อมชูแก้วไวน์ในมือ ไคลด์ลบตากับแควส ยกไวน์ดื่ม

จนหมดแก้ว แล้วพยักหน้าให้

ความยินดีปรากฏในดวงหน้าของทุกคนในห้องโถง แอเรสก็หันหน้า
 นัยน์ตาสีฟ้าเข้มหลุบต่ำ รู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบ ท่านไคลด์ออกมาแล้ว
 ชัดเจนเมื่อครู่ แม้จะมีพิธีอภิเษกสมรส เขายังได้ครองตำแหน่งรัชทายาท
 เมืองเหนือต่อ ตำแหน่งของเขามีใช้สิ่งนำกังวลอีกแล้ว

ตอนนี้กังวลถึงแต่คนที่เคยยื่นเคียงข้างเขา ถูกคุมขังไว้ที่ใด จะโกรธ
 เกลียดตัวเขาแล้วหรือไม่

รายละเอียดเรื่องพิธีอภิเษกสมรสจะถูกกำหนดโดยโบสถ์ต่อไป
 แนนอนว่าเขาไม่อยากเข้าพิธีอภิเษกสมรส แต่ยิ่งทุกอย่างจบลงเร็วเท่าใด
 วิกเตอร์ก็จะได้กลับมาหาเขาเร็วเท่านั้น

เสียงโห่ร้องดังก้องทอดลงไปตามถนน ความหวาดกลัวและความ
 กังวลเรื่องสงครามถูกแทนที่ด้วยข่าวดีเรื่องพิธีอภิเษกสมรส การผูกญาติกัน
 ระหว่างสองแคว้น ถนนสีเขียวจะยังคงเป็นสีเขียว เมืองแวนสอรอสจะถูก
 ประดับประดาด้วยดอกไม้สวยงามหลากสี...มีไฟเพียงสีแดงจากโลหิต

กษัตริย์แฮโรลด์และท่านไคลด์เข้าพบผู้แทนจากทางโบสถ์ในเย็น
 วันเดียวกัน รายละเอียดและพิธีการคงได้รับการวางแผนและตกลงกัน
 เป็นที่เรียบร้อย การแต่งงานระหว่างเพศเดียวกันไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับ
 คนทั่วไป ชาวเมืองเหนือเชื่อว่าความรักเกิดขึ้นระหว่างจิตวิญญาณสองดวงที่
 ผูกพันกันมาแต่หนหลัง จะเป็นหญิงหรือชายก็ไม่สำคัญ แต่ภายในราชวงศ์
 ยังไม่เคยมีพิธีเช่นนี้ ยิ่งในแคว้นอื่นแล้ว การสืบสายโลหิตของราชวงศ์
 เป็นเรื่องสำคัญ อย่างเรย์อาร์อสก็ถูกปกครองโดยราชวงศ์เดิมมานานกว่า
 สามร้อยปี เมืองเหนือเองแม้จะให้ความสำคัญกับความสามารถ แต่กษัตริย์
 แฮโรลด์ก็เป็นกษัตริย์ลำดับที่หกภายใต้สายเลือดเดิมที่ก่อตั้งเมืองเหนือ
 เมื่อสองร้อยปีที่แล้ว ตัวแอเรสเองก็มีความเหมาะสมในทุกๆด้าน อย่างไรก็ตาม
 ก็คงนั่งบัลลังก์ในภายหลัง

ข่าวแพร่สะพัดไปรวดเร็วเรื่องการเจรจายุติสงครามและพิธีอภิเษกสมรส
 ระหว่างรัชทายาทของสองเมือง ไม่มีทางออกใดจะดีงามและเหมาะสม

ยิ่งกว่านี้แล้วในความคิดของประชาชนชาวเวสอารอส ท่านไคลด์จึงถามสง่า
สมชาตินักรบ ใครๆ ก็ประจักษ์แก่สายตา ท่านแอรสก็งัดตามหาที่เปรียบ
สมกันยิ่งกว่ากิ่งทองใบหยก ยิ่งข่าวมีการตอกย้ำว่าเมืองเหนือจะไม่สูญเสีย
รัชทายาท ชาวเมืองยิ่งปีติและสรรเสริญความใจกว้างของท่านไคลด์แห่ง
เรย์อารอส

“ท่านลุง...” นัยน์ตาสีน้ำเงินเต็มไปด้วยความกังวล “เราหวังวิกเตอร์...”

อัศวินหาเสนาบดีกูดตาพหันมาเผชิญหน้ากับเด็กหนุ่ม ส่งยิ้มอ่อนโยน
เหมือนจะปลอบประโลม

“วิกเตอร์ปลอดภัยดี ท่านอย่าเป็นห่วงเลย”

“เขาโกรธเรามากไหม” เด็กหนุ่มรู้สึกร้อนผ่าวรอบดวงตา อึดอัด
ในอกเหลือเกิน

“ท่านแอรส บุตรแห่งแฮโรลด์ ท่านทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว อย่าได้
กังวลเลย ข้าจะคุยกับลูกชายเอง” เสียงทุ้มสงบและหนักแน่น ย้ำนามและ
ตำแหน่งอย่างจริงจัง

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น... วิกเตอร์จะยอมรับและเข้าใจว่าบ้านเมืองสำคัญ
เหนือสิ่งอื่นใด เข้าใจเหมือนที่ท่านแอรสเข้าใจ”

แอรสพยักหน้าน้อยๆ

“ขอเข้าไปเจอวิกเตอร์... ข้าอยากเล่าเรื่องการเจรจาวันนี้ให้เขาฟัง”

“เย็นนี้มีงานเลี้ยงรับรองท่านไคลด์และคณะ ข้าว่าคงไม่เหมาะ”
ชายชราขมในดวงหน้า มือใหญ่กดไหลบางเบาๆ

“อย่ากังวล วิกเตอร์ไม่โกรธท่านแน่ ท่านไปเตรียมตัวเถอะ เรา
เจอกันที่งานเลี้ยงคืนนี้”

เด็กหนุ่มได้แต่เพียงพยักหน้ารับเมื่อท่านกูดตาพตัดบทและเดินจากไป
ดื้อๆ รอสักวันให้ตัวเราได้คิดว่าอะไรเสียก่อนก็คงไม่สายเกินไป เขา
เองก็ต้องการเวลาทำใจกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

อาหาร เบียร์ ไวน์ ถูกขนออกมาจากห้องเสียบียงเพื่อเลี้ยงรับรองแขกหรือ
 ระเบียบารอเลือกทหารชั้นสูงจากกองทัพเข้าร่วมทำลอบนาย ทหารที่เหลือยังปัก
 กระโຈມประชิดกำแพงเมือง การวางตัวของท่านไคลด์ทำได้น่าชื่นชมยิ่งนัก
 เหล่าทหารจากเรย์อาร์อลได้รับอนุญาตให้เข้ามาในเมือง มีเหรียญเงินให้
 จับจ่ายใช้สอย ทุกคนปฏิบัติตัวดี มีระเบียบวินัย มีได้วางท่าหรือหาเรื่อง
 ช่มเหลงชาวเมืองแวลอาร์อล ทำให้บรรยากาศภายในเมืองคึกคักไปด้วย

กษัตริย์แฮโรลด์ประทับตรงกลางระหว่างท่านไคลด์กับแอรลที่โต๊ะ
 ครึ่งวงกลมตัวเดิม แต่บรรยากาศในห้องโถงผิดไปลิบลับ เสียงดนตรีบรรเลง
 รื่นเรีง เสียงพูดคุยแซ่ซี้ ทั้งอาหารและเครื่องดื่มถูกยกออกมาไม่หยุด

แอรลดื่มไวน์อีกใหญ่ก่อนถอนหายใจเบาๆ อยากไปให้พ้นจากตรงนี้
 ถ้าเลือกได้เขาอยากจะไปพบวิคเตอร์ อยากรู้ว่าอีกคนอยู่ที่ใด มีความเป็นอยู่
 อย่งไร ท่านกุดดาฟคงไม่ใจร้ายกับบุตรชาย...

“ไวน์เมืองเหนือรสชาติดีและแตกต่างจากที่ข้าเคยลิ้มรสยิ่งนัก” เสียง
 หุ้มเอ่ยไม่เบานัก ทำเอาร่างบางสะดุ้ง เขามัวแต่จ่อมจมกับความคิดตัวเอง
 จนไม่ทันสังเกตุว่าไคลด์หันมามุ้กับเขา นัยน์ตาสีเทาจ้องมาตรงๆ

“เอ่อ...ไวน์ของเราทำจากองุ่นที่ปลูกบนเขา ได้เด็ดจัดเพียงพอ และ
 ปลูกในไร่เดียวกับไม้หอม ทำให้มีกลิ่นพิเศษ” แอรลอธิบาย

“บุตรชายข้าสนใจเรื่องธรรมชาติ การเพาะปลูก และการศึกษา
 เป็นอย่งยิ่ง” แฮโรลด์ปิดบังความภูมิใจในตัวบุตรไม่มีตุ ตั้งใจจริง เฉลียว-
 ฉลาด และมีจิตใจดีงาม เป็นคุณสมบัติในตัวแอรลที่บิดายกขึ้นมาชม

ร่างเพรียวเพียงยี่ม่น้อยๆ รับคำชมของบิดา เขาเริ่มรู้สึกกระสับกระส่าย
 เมื่อนัยน์ตาสีเทาจ้องเขาไม่เลิก

“การศึกษสงครามเล่า...ท่านไม่สนใจรี” เสียงหุ้มถามต่อ

“...”

“หรือว่ามีขุนศึกดีคอยใส่ใจเรื่องนี้แทนแล้ว” ริมฝีปากบางเหยียดยี่ม
 แอรลแทบสะดุ้ง นัยน์ตาสีน้ำเงินตัวตุมองบิดา

“แวลอาร์อลให้ความสำคัญกับสันติและความสงบสุขมากกว่า” ท่าน

แฮโรลด์ตอบเสียเอง

“ข้าขอยกแก้วให้สันติและความสงบสุข” ไคลด์ยกแก้วขึ้นสูง ก้มหัวน้อย ๆ ให้ทั้งคู่ที่ยกแก้วขึ้นตามก่อนจับไวน์

“ข้าได้ส่งม้าเร็วไปแจ้งข่าวพิธีอภิเษกสมรสแก่เมืองต่าง ๆ เรียบร้อยแล้ว แปลกใจนักที่ทางโบสถ์ยอมให้จัดงานในระยะเวลากระชั้นชิดเช่นนี้”

ระยะเวลาเพียงห้าวันสำหรับการเตรียมงานใหญ่เช่นนี้ถือว่าน้อยมาก แต่เมื่อท่านไคลด์ยืนยัน ทุกฝ่ายจึงตกลง ม้าเร็วถือสารประกาศงานพิธีไปตามเมืองต่าง ๆ เมื่อกษัตริย์หรือเจ้าครองเมืองได้อ่านแล้ว จะหลอมครึ่งประทับตราประจำราชวงศ์ห้อยท้ายสารก่อนส่งต่อ การทำเช่นนี้เสมือนการลงนามรับรู้และเป็นพยานต่อสิ่งที่เกิดขึ้น แยกแยะจากเมืองอื่นคงไม่มี เพราะระยะเวลาอันสั้น ไม่พอสำหรับการเดินทาง

“ข้าไม่ชอบความยุ่งยาก เพียงพิธีที่ถูกต้องก็น่าจะเพียงพอแล้ว” แอเรสเอ่ยขึ้นบ้าง ยิ่งเร็วเท่าไรยิ่งดี จะได้จบ ๆ ไปเสีย

แวนดาสีเทาเข้มขึ้น หากเพียงแวนเดียวกับยกแก้วไวน์ขึ้นอีก “เพื่อเราสองคน” เสียงทุ้มเอ่ย รอยยิ้มออกจะกวนประสาทนั้นทำเอาแอเรสรู้สึกหงุดหงิด

เด็กหนุ่มไม่ยอมยกเลิกมารยาทจึงยกแก้วสูงขึ้นและดื่มพร้อมกับเจ้าของรอยยิ้มนั้น เขาบอกได้เลยว่าไม่ชอบท่าทางของผู้ที่กำลังจะเข้าพิธีด้วย ท่าทางสง่างามแฝงรังสีความน่ากลัวบางอย่าง ยามเคลื่อนไหวตัวทำให้เขานึกถึงราชสีห์นั่งสงบ แต่พร้อมตะครุบเหยื่อได้ทุกเวลา แม้แต่การวางตัวก็เหมาะสมทุกกระเบียดนิ้วจนน่าเคลงใจ

“แอเรส...พาข้าออกไปสูดอากาศข้างนอกสักนิดได้หรือไม่ ข้าอยากชมเมืองยามค่ำคืนจากระเบียงตรงนั้นเสียหน่อย” การเรียกชื่อเขาแบบไม่มีคำนำหน้านี้อีกยิ่งแสดงความใกล้ชิดเกินไปมิใช่หรือ

กษัตริย์ชราพยักหน้าอนุญาต เด็กหนุ่มจึงจำใจลุกขึ้นผายมือเชิญอีกฝ่ายให้เดินตาม

ระเบียงที่กว้างสูงหมายถึงคือระเบียงที่หันออกทางด้านหน้าปราสาท

เมื่อมีพิธีการใด กษัตริย์และราชวงศ์จะประทับตรงนี้เพื่อให้ประชาชนเข้าเฝ้า แอเรสกลืนน้ำลายลงคอเมื่อเห็นแสงไฟจากกระโจมทหารของเรย์อารอสที่สว่างเป็นบริเวณกว้างอยู่ติดกำแพงเมือง แม้จะมองเห็นเพียงแสงไฟ แต่ก็พอที่จะย้าเตือนว่าสงครามอยู่ใกล้แค่ไหน

นี่ต่างหากที่ท่านโคลด์อยากให้เราเห็น...

“เมืองแอสอารอส...ดังตมยั้งนัก” ร่างสูงยืนเคียงกับเขา มือใหญ่จับขอบระเบียงที่สลักจากหินอ่อน แม้ปากจะขมเมือง แต่ดวงตาสีเทาจับจ้องที่ใบหน้าหวาน

แอเรสกล่าวขอบคุณ ไม่รู้จะพูดอะไรต่อ นี่คือการชุ่ใช้หรือไม่ แสดงกองทัพอของเรย์อารอสให้ดูอีกครั้ง

นัยน์ตาสีเทาพินิจเขาหัวจรดเท้า จ้องเอ่ๆ อย่างไม่เกรงใจ

“เจ้าเงียบกว่าที่ข้าคิด”

“...”

“ยั้งมองใกล้ๆ ยั้งเห็นว่างดงามเพียงใด” ชายหนุ่มกระตุกยิ้มมุมปาก นิ้วยาวเกี่ยวพันปลายผมของเด็กหนุ่มเล่น แอเรสมองด้วยความไม่พอใจ เขาก้าวออกห่าง แต่โคลด์กลับยกปลายผมขึ้นจรดริมฝีปากและสูดหายใจเบาๆ

“หนุ่มนวลและหอมอย่างที่คิดไว้จริง ๆ”

“...” เด็กหนุ่มหมุนตัวกลับ ตกใจกับสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้น มือใหญ่คว้าเอวไว้ก่อนที่เด็กหนุ่มจะหนีทัน ร่างกำยำก้าวเข้าประชิดจากด้านหลัง กดฝั่งใบหน้าคมลงในเรือนผม ใครจะคิดว่าคนที่ไว้ตัวอย่างท่านโคลด์จะทำการจับจ้วงเช่นนี้

“ท่าน!” ร่างสูงยืนตัวแข็ง แอเรสกำมือแน่น หัวใจเต้นรัวราวจะหลุดออกมาจากอก นี่มันอะไรกัน

“ไวน์ของเมืองเหนือคงแรงไปสำหรับข้า” โคลด์หัวเราะเบาๆ ในคอ ร่างสูงหมุนกลับและก้มค่านับเขาอย่างลือเลี่ยน นัยน์ตาสีเทาแพรวระยับ เขาปล่อยเอวบางก่อนจะเดินนำกลับเข้าไปในห้องโถง

เด็กหนุ่มแทบไม่รู้ตัวว่ากลับมานั่งข้างบิดาได้อย่างไร เขางุนงงกับสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้น ไม่นานโคลด์ก็ขอตัวไปพักผ่อนอย่างสุภาพ กษัตริย์แฮโรลด์จึงได้ประกาศให้ทุกคนอยู่ตมกินต่อหรือไปพักผ่อนตามอัธยาศัย

“พ่อจะไปส่งเจ้าก่อน” แอเรสนึกขอบคุณบิดาที่คงเห็นกิริยาที่แปลกไปของเขา

“มีอะไรรีไปเล่า”

แอเรสส่ายหัว ยิ้มบางๆ ให้บิดา เด็กหนุ่มจมนด้วยคำพูด ไม่อยากทำให้บิดากังวลใจ

“ลูกแก่เต็มมากเกินไป” เขากล่าวราตรีสวัสดิ์ก่อนเดินเข้าห้องนอนตัวเอง มีอบางสิ้นระริกตอนลงกลอนประตูแน่นหนา

“วิคเตอร์” เสียงใส่คล้ายละเมอ ล้มผีเสื้อจากร่างกำยำเมื่อครู่สิ้นคลอนบางอย่างในตัวเขา นัยน์ตาสีเทาคุ่นั้น...เกิดอะไรขึ้นกันแน่!!